JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKNĚŽNÍK

BOHYNĚ A PŘÍZRAKY

III

BROKILON

BROKILON

Juraj Červenák

BOHYNE A PRÍZRAKY

Copyright © 2011, 2016, 2023, 2025 by Juraj Červenák
Translation © 2025 by Robert Pilch
Cover & Illustrations © 2011, 2016, 2023, 2025 by Michal Ivan
For 1st Czech Edition © 2025 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-640-0
ISBN PDF: 978-80-7456-641-7
ISBN ePub: 978-80-7456-642-4
ISBN Mobi: 978-80-7456-643-1

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKNĚŽNÍK

BOHYNĚ A PŘÍZRAKY

III

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2025

VÁLKA S BĚSY

ZŘÍDLO ZKÁZY

Krajinu už halilo večerní šero, když Bojmír z kmene Charvátů konečně dorazil k Jelenímu brodu.

Byl to zkušený válečník něco po čtyřicítce, s tváří ztmavlou a zjizvenou jako povrch starého dubového štítu, který mu visel na sedle. Na sobě měl šupinový pancíř, prostou železnou přilbu a plášť z liščích kožešin, sepnutý na rameni bronzovou sponou. Ozbrojený byl oštěpem, dlouhým nožem a širočinou.

Zastavil kobylu na vysokém břehu a zadíval se přes Trstenici na severozápad. Krajina za řekou se nijak nelišila od povodí, jímž z jihu přijíždějící Bojmír putoval už od rána – kam oko dohlédlo, zvedaly se nevysoké kopce pokryté hustým kobercem lesa. Trstenice byla západní hranicí obávaného Hrutovského lesa. Ten se rozprostíral vpravo od jezdce, tmavý, mlčenlivý, zlověstný.

Kobyla zafrkala. Vytušila, že před soumrakem už nocleh nenajdou, a představa jízdy těmito nebezpečnými končinami za tmy se jí ani trochu nelíbila.

„Já vím," poplácal ji Bojmír po šíji. „Charvátice jsou ještě daleko. Ale nedá se nic dělat, musíme pokračovat. Cesta je dobrá a nad vrcholky

už brzy vykoukne měsíc. Uvidíš, nejpozději o půlnoci zabušíme na bránu hradiště."

S těmi slovy pobídl kobylu a vydal se dolů táhlým svahem k řece. Cesta byla široká a dobře vyježděná. Nebylo divu, šlo o proslulou Trstenickou cestu, hlavní spojnici českých zemí s moravskými. Kupce a poutníky, kteří vyrazili do sídel Přemyslovců v Povltaví, vedla územím mocného kmene Zličanů, přes řeku Chrudimku k hradišti Charvátice, potom podél Trstenice na jihovýchod do rozlehlého Hrutovského lesa a jeho stínem až k Moravě, kde se u Vraniboru napojovala na Jantarovou cestu. Denně po ní projížděly tucty a tucty pocestných.

Podkovy zacinkaly na kamenitém břehu. Bojmír povolil uzdu a dovolil kobyle zastavit. Nedočkavě sklonila čenich k vodě.

„Stůj, kurva mať!"

Bojmírovi úlekem skoro puklo srdce. Kobyle také; uskočila, opsala zadkem půloblouk, zaržála a vzepjala se na zadní, až šíjí praštila jezdce do hrudi. Družiník jen tak tak, že nevyletěl ze sedla.

„Hóóóu!" Sevřením kolen přinutil zvíře dosednout zpátky na všechny čtyři a trhnutím uzdy ho obrátil čelem ke svahu. Zkalená voda stříkala do všech stran.

„Co to má, do prdele, znamenat?" zaječela přikrčená postava, která se kdoví odkud zjevila uprostřed cesty. „Co za mamlase se opovážilo bez dovolení použít *můj* brod?!"

Bojmír měl co dělat, aby střečkující kobylu udržel na místě. Potom ke křiklounovi sklonil zrak i hrot oštěpu.

Stvoření mělo výšku urostlého chlapa, ale shrbená postava s hluboko předkloněnou hlavou na podivně pružném krku působila zakrslým dojmem. Oděv ze surových, dratví sešněrovaných kůží na hony páchl shnilými zbytky masa a tuku. Na ohebném těle s dlouhýma rukama nebyl jediný chlup nebo vráska. Bojmír okamžitě postřehl důvod – tvor měl místo pokožky drobné šupiny. Ještěří kůže měla zelenavý nádech, což Charvátovi prozradilo, že má před sebou draganského samce. Věděl, že jejich ženy – přesněji řečeno samice – mají šupiny se zlatavým odstínem.

Potvora nepřestala nadávat. V široké tlamě cvakaly špičaté, ale nezdravé zuby, které mohly způsobit spíše otravu krve než vážné kousnutí.

„Hej!" zarazil Bojmír příval nadávek a zuřivého mávání. „Přestaň mi plašit koně, šupinatá kůže. Co jsi vlastně zač?!"

Tvor nejdříve ztuhl, potom nadmul hruď jako ropucha, narovnal se, až byl rázem o loket vyšší, a zaječel ještě hlasitěji než předtím:

„*Ty* se ptáš *mě*, co jsem zač?! Ty kravské lejno! Jen tak si přijedeš k *mému* brodu a bez dovolení se sereš rovnou k vodě! Ty drzý, nafoukaný tchoři! A ještě se budeš nadutě vyptávat, co jsem zač. Kurva, do prdele, jebat tvoji…“

„Pozor na jazyk, ty plaze, jinak s ním už žádnou šupinatou couru neobšťastníš!“ ztratil Bojmír trpělivost. „A přestaň držkovat. Pořád jenom *můj brod*, *můj brod*! Tenhle brod nikdy nikomu nepatřil, a jestli ano, tak jedině Charvátům. Takže to já bych měl odsud hnát tebe, a to svinským krokem!“

„Do prasečí prdele i se všemi prašivými Charváty!“ zahulákal ničema. „Brod teď patří mně! Kdo tudy chce projít, musí zaplatit mýto. Takže zaplať, nebo padej zpátky do žumpy, ze které jsi vylezl!“

Bojmíra už začala svrbět ruka na ratišti oštěpu. „Mýto, říkáš? A co když nic nemám?“

„Máš koně, hlavo skopová! Už dlouho jsem si nepochutnal na koňském masíčku. Je trochu tuhé, ale ta chuť…“ Ohava odporně zamlaskal a dlouhým žabím jazykem si lačně olízl polovinu obličeje.

Kobyla nervózně pohodila hřívou, jako by rozuměla. Bojmír se ušklíbl. Nejzlověstněji, jak dokázal. „Na mou duši, ty to myslíš vážně. Máš snad v hlavě trus? Co když ti nic nedám a zkusím přebrodit řeku? No? Co uděláš?“

Dragan zafuněl, až se mu u nosu udělala bublina. „Strašně se naseru. A radím ti, hromado hnoje, nezkoušej mě nasrat, protože pak bys přišel nejenom o koně, ale i o koule. Zatočím s tebou tak, že budeš skučet, abych přestal.“

Bojmír zaskřípal zuby. Nenápadně si připravil oštěp k hodu. „Jen se na sebe podívej, smrade. Nemáš zbraň a jsi tak vyzáblý, že tě plivancem přerazím vejpůl. Jsem dvakrát těžší, sedím na koni zvyklém na válečnou vřavu, v plné zbroji, a navíc pospíchám. Tak zalez zpátky do houští, dokud ti to říkám po dobrém! Druhou možnost nedostaneš.“

„Hovno!“ odsekl dragan. „*Ty* máš poslední možnost, abys…“

Bojmír se náhle, bez varování rozmáchl oštěpem. Kobyla zaržála.

„Zkurvenče!“ štěkl samozvaný strážce brodu. Přikrčil se ke skoku a zašermoval rukama, jako by odháněl roj much, přilákaný jeho smradem.

Bojmír hodil.

„Tfuj!“

Slina zasyčela na kamenech jako na rozpálených kamnech. Tvor

se vymrštil, za sebou táhl kouřový chvost. Oštěp cinkl do cesty. Bojmírovi poklesla čelist. Dragan nohama napřed přeletěl kobyle nad hlavou a kopl jezdce do hrudi. Charváta to doslova vymrštilo ze sedla.

Chvíli nevěděl, kde je nahoře a kde dole. Odpověď mu dal až pád na mělčinu. Voda a bahno vytryskly do všech stran.

Zmateně kolem sebe šátral. Když vstal na všechny čtyři a vyzvracel vdechnutou vodu, do mysli se mu zabořil draganův zlomyslný řehot. Zamrkal, aby dostal vodu z očí.

„Tak co říkáš teď, ty hromado sraček?“ chechtal se dragan a poskakoval po břehu jako ve vítězném tanci. „Ať chceš nebo ne, kobyla je moje. Tfuj!“

Zase se zablesklo, zavířil dým. Ohavu jako by vystřelila bříza ohnutá k zemi. Bojmír ho sledoval s vyvalenýma očima. Na druhém konci oblouku se nacházel hřbet kobyly. Tvor dopadl do sedla a prackou hmátl po uzdě visící k zemi. Nemilosrdné škubnutí div neutrhlo zvířeti čelist. Kobyla vyhodila zadkem, ale dragan se držel jako klíště a viditelně se dobře bavil.

„Škubej sebou, jak chceš, ty hloupá mulo! Rád si s tebou zatančím. Aspoň mi pořádně vytráví. K večeři budu mít pořádný kus masa!“

Bojmír vylil vodu z přilby, znovu si ji nasadil, vstal a s vyceněnými zuby vylezl na břeh. Už měl té potvory akorát dost. Jenže sotva došlápl na suchou zem, zarazil se a udiveně pohlédl na hřeben, z něhož před chvílí sám sjel do údolí.

Slunce už zmizelo za obzorem, ale obloha ještě doutnala Svarogovým ohněm. Na pozadí rudého světla se na návrší černala silueta jezdce – vysoká postava v plášti s kápí nehybně hleděla dolů k řece.

Bojmír koukl na dragana. Ten si druhého pocestného zatím nevšiml, proháněl se sem a tam na podrážděné kobyle a hulákal jako smyslů zbavený.

„Hopsa hejsa, cvalem se žeň, budu mít masa na týden!“

Tajemný jezdec začal sestupovat k brodu. Bojmír zvedl ruce nad hlavu a varovně na neznámého zamával.

To byla chyba.

„Co to, do prdele... tfuj!“

Pružná postava vystřelila ze sedla. K Bojmírovi. Odrazila se od břehu pár kroků před ním a znovu ho pořádně nakopla do hrudi. Muži se zatmělo před očima. Lapání po dechu přerušila až kalná voda, do níž se s hlasitým šplouchnutím zřítil.

Kobyla zbavená nechtěného břemene vyrazila podél řeky, co jí nohy stačily.

Potvora se bleskově otočila. Jezdec klidně sjížděl do údolí, jako by se ho dění na břehu nijak netýkalo.

„Stůj, zkurvysyne!“ zaječel dragan. „Jsem strážce brodu, a jestli chceš přejet na druhou stranu, musíš zaplatit mýto!“

Na úpatí kopce poutník přitáhl uzdu. Nic neříkal. Dragan mhouřil hadí oči, ale ve stínu pod hluboko staženou kápí nerozeznal jediný rys jezdcova obličeje. Nervózně přešlápl z nohy na nohu.

„Máš nasráno v uších? Zaplať za průjezd, jinak skončíš jako tamten milenec koz!“ ukázal kloubovitým palcem za sebe. Bojmír se na mělčině právě zvedl do sedu. Smrkal mezi prsty, vyléval vodu z přilby a hrubě klel.

Jezdec mlčel. Černý hřebec sledoval dragana velkýma tmavýma očima. Z nozder se občas vydralo ponuré odfrknutí.

„Je mi to jasné, čubčí synu,“ zasyčel strážce brodu jedovatě. „Jsi jeden z těch, kdo se mě snaží nasrat. Varuju tě – když se naseru, všechny žerty končí. Jestli odmítáš zaplatit, otoč se ksichtem tam, kde máš teď prdel, a upaluj s větrem o závod!“

Zpod černého pláště se vynořila žilnatá ruka. Dragan se prudce nadechl k plivnutí. Ozvalo se ale cinknutí nehtu o kov, něco drobného se zatočilo ve vzduchu a zazvonilo na oblázcích. Šupinatý tvor se opatrně sehnul. Obrátil zelený kroužek v prstech, srdnatě zacvakal zuby a vzhlédl.

„Co to má být?!“

„Mince,“ odvětila kápě chladně.

„To přece vím, ty černý moulo! Ale je to měďák! Zasraný měďák! Tady se platí zlatem, jasné? Měďáky si nech pro coury. Varoval jsem tě, abys mě nenasíral. A teď jsem vážně kurevsky nasraný!“ Dragan zašermoval rukama.

„Na tvém místě bych to nedělal,“ řekl černý jezdec.

„Dávej pozor, cizinče!“ zavolal vstávající Bojmír.

„Tfuj!“

Zpod černého pláště vyletěla ruka s mečem. Čepel proťala jen vzduch, ale mezi jezdcem a poskakujícím draganem se zvláštně zablýsklo. Sytě rudá záře proměnila řeku v proud tekutého ohně. Šupinatého jako by ve vzduchu nakopla neviditelná noha. S vytím se zatočil v povětří a s kouřovou stopou za zadkem jako zápalná střela sebou plácl doprostřed řeky.

Bojmír zíral na zázračně planoucí meč v jezdcově ruce. Pak se najednou rozchechtal. Ohlédl se na dragana.

Nad hladinou se objevila bezvlasá hlava.

„Tohle ti nedaruju, ty parchante! Zkurvený vědmáku! Tfuj!“

Tvor v gejzíru zpěněné vody vyletěl z Trstenice. Pružně doskočil na břeh, přímo mezi Bojmíra a černého jezdce. Zasyčel, zadupal, zakmital dlouhatánským jazykem.

„Za to zaplatíš, ty pojeb...“

Velký mokrý kámen ho zezadu trefil do hlavy a srazil k zemi.

„Jak se ti líbí tohle, ty špíno?“ Bojmír se rychle přebrodil na břeh a zvedl další těžký kámen. Dragan se zmítal jako v záchvatu padoucnice. Černý jezdec sklouzl z vraníka. Došli k lotrovi skoro současně. Cizinec držel meč připravený k úderu. Rukojeť oddělovala od čepele tepaná tvář démona s vyceněnými tesáky a rubínově zářícíma očima.

„Počkej, pane!“ natáhl Bojmír ruku. „Dovol mi skoncovat s tím hnusákem.“

„Škoda ho zabíjet,“ zaznělo ze stínu pod kápí.

„Škoda? Takové zákeřné svině? Tímhle kamenem mu rozlousknu lebku a mozek rozdupu jako hroudu tvarohu!“

„Ne. Ustup.“

Bojmír ztichl. Něco v tom hlase ho přimělo poslechnout.

Dragan vstal a zvedl k muži v černém nenávistný pohled. „Ty synu nakažené...“

Rudý záblesk čepele rozhodil po břehu ostré stíny. Šupinatá hlava se skutálela na kameny. Žabí jazyk vyletěl z tlamy na půl lokte.

„Hej,“ zvedl Bojmír obočí, „neříkal jsi, že ho nechceš...“ Zbytek věty spolkl. Useknutá hlava se pomocí jazyka postavila na pahýl krku a syčivě se rozesmála.

„Co jsi čekal, blbče?“ prskala na cizince krvavé sliny. „Snad sis nemyslel, že mě přemůžeš kusem obyčejného železa?!“

Bojmír úžasem zapomněl zavřít ústa. Bezhlavé tělo se postavilo a vrávoravě došlo k hlavě. Zvedlo ji a přiložilo k hladce přeseknutému krku.

„Klidně mě rozsekej na kusy,“ posmíval se dragan. „Jsem nezranitelný! Každá rána se mi hned zahojí, každý useknutý úd znovu přiroste. Slyšíte, sračky? Třeste se před mou pomstou, protože teď s vámi zatočím!“

Bojmír znepokojeně pohlédl na muže v kápi. Cizinec se ale jen chladnokrevně opřel o meč. Draganovy drápy pustily hlavu a šupinatý vykročil k čaroději. Jenže bezvlasá palice se s mlasknutím odlepila a spadla na břeh.

„Kurva, co se to...“ Tělo se rychle sklonilo pro nechápavě zamračenou hlavu a zase si ji přitisklo ke krku. Znovu však žuchla do štěrku.

„Co jsi to udělal?“ zaječel dragan. V jeho hlase poprvé převládla panika nad zlostí. „Co je to za prokleté čáry? Mně přece obyčejná ocel nemůže ublížit!“

„Jenže tohle není obyčejná ocel.“ Démonovy oči na meči zapulzovaly ohnivým svitem. „Ta hlava ti už nepřiroste. Budeš si ji muset přišít. A ostatní části těla taky, protože tvůj nápad s rozsekáním na kusy má něco do sebe. Budu sledovat, jak se snažíš poskládat. Možná tvé ostatky rozházím po lese, aby je našli mrchožrouti. Být při plném vědomí, zatímco se části tvého těla budou rozkládat v liščích a vraních žaludcích… co říkáš, zkusíme to?“

Useknutá hlava vyvalila oči. Bezhlavé tělo ji bleskově popadlo a strčilo do podpaží.

„Svině! Tfuj!“

Dragan v impozantním skoku vyletěl nad řeku. Na mělčině uprostřed koryta se v gejzíru vody odrazil a přeskočil na cestu na protilehlém břehu. Tam se otočil a pohrozil čaroději sevřenou pěstí.

„Ještě se setkáme, vědmáku!“ vykřikoval, když mu vzdálenost dodala odvahu. „Vyslídím tě a hnusně se ti pomstím!“

Bojmír pohlédl na čaroděje. „Necháš ho utéct?“

„Ani nápad,“ odpověděla kápě nevzrušeně.

Charvát nechápavým pohledem zaletěl za řeku.

„Hlídej si zadek!“ zakřičel dragan naposledy a přikrčil se ke skoku.

„To spíš ty, Čadragu,“ odpověděl čaroděj.

Z porostu za draganem vyšel mohutný čtyřnohý stín. Bojmír polkl naprázdno. I na tuhle vzdálenost viděl, že vlkovy oči planou stejným běsovským světlem jako čarodějův meč. Zvíře se navzdory úctyhodným rozměrům pohybovalo naprosto neslyšně – ještěří muž neměl o jeho kradmých pohybech ani tušení.

„Tfuj!“

Šelma vyskočila ve stejném okamžiku jako dragan. Srazili se nad cestou. Hlava vypadla ještěřímu muži z podpaží.

„Kurvááá…“

Černý přízrak strhl bezhlavé tělo do houští u cesty. Hlava dopadla mezi lopuchy.

Bojmír v duchu volal Peruna, lovce zlých duchů.

Muž s ohnivým mečem nasedl na vraníka a pobídl ho přes řeku. „Gorjo!“ zavolal. Voda stříkala zpod kopyt. „Všechno v pořádku?“

Z keřů za brodem znělo dupání, praskání a sténání. Zvuky přehlušilo vlčí štěknutí. Bojmír sebou trhl. Jen se mu to zdálo, nebo v hlase

šelmy opravdu slyšel ozvěnu lidské řeči? Slova pronikající přímo do mysli...

»Ne úplně.«

„Vydrž, hned jsem tam!“ potvrdil Černý Charvátovo podezření, že i on tajemný hlas vnímá.

Vlk vyběhl zpátky na cestu. V zubech nesl draganovu skučící hlavu. Z houští za ním se vypotácelo tělo. Šátralo rukama, zakopávalo, padalo a zase vstávalo. Vraník vyšel na břeh a čaroděj skoro lhostejným úderem meče srazil tělo k zemi. Potom seskočil, sundal ze sedla provaz, a zatímco od sebe zuřivě odstrkoval mlátící pracky, důkladně šupinaté tělo spoutal. Zmítající se balík přehodil přes sedlo. Hřebec frkal a pohazoval hřívou – draganův hadí smrad mu dráždil nozdry.

»Poslyš, nemůžeš udělat něco, aby ten parchant už konečně držel hubu?«

Tentokrát Bojmír slyšel vlkovy myšlenky naprosto zřetelně. Pod kůží se mu zahemžili mravenci.

Čaroděj od vlka převzal hlavu. Skučela a strašlivě klela, jako by dragan posnídal všechnu hrubost a oplzlost světa a teď ji zvracel ven.

„To stačí,“ obořil se na ni mág.

„Co chceš dělat, zkurvysyne? Co máš v plánu?“

„Říkal jsem si, že tě odvezu domů.“

Dragan zavyl ještě hůř. Čaroděj hodil hlavu do vaku u sedla – vřískání konečně zesláblo – a zase nasedl na koně. „Hni sebou, Gorjo, už je skoro tma.“

Bojmír se mezitím na balvanu u cesty vyzul a vylil vodu z holínek. Z jedné vyskočil malý pstruh. Když se čaroděj a vlk vrátili na východní břeh, družiník se vděčně uklonil.

„Jsem tvým dlužníkem, černokněžníku. Bez tebe bych si s tím šupinatým ďasem neporadil. Zato vyslanec Kančí hory se s podobnými potvorami potýká dnes a denně, že?“

„Znáš mě?“ zabručel jezdec.

„Jistě. Jsi Rogan ze svatyně Krvavého ohně. Muž, kterému koluje v žilách krev samotného Černoboha.“

Černý si konečně z hlavy stáhl kápi. Vyzáblý, zjizvený obličej lemovaly havraní vlasy. V tmavých, jakoby bezedných očích dřímalo něco zlověstného.

„A tohle,“ pohlédl Bojmír na vlka, „je nepochybně Goryvlad, kdysi strážce záhrobí, dnes tvůj věrný průvodce. O vašem vítězství nad goriči a Bratrovrahem před třemi roky se u nás doma zpívají písně.“

„U vás doma?“

„Jsem Bojmír z rodu Charvátů.“

„Takže Charvátice.“

„Dříve ano. Teď sloužím v Hrutově. Strážní hradiště na jihovýchodě.“

„Hrutov ještě stojí? Slyšel jsem, že tam loni došlo k velkému krveprolití.“

„Trstenice byla rudá jako řecké víno,“ povzdechl si družiník. „A tento rok zřejmě znovu změní barvu. Proto mě poslali do Charvátic ke knížeti. Naléhavá žádost o posily. Jenže ten neřád mi odehnal koně...“

„Netrap se tím. Určitě neodběhl daleko. Gorja ho vystopuje a přižene zpátky.“

Černokněžník sklonil zrak k vlkovi. Ten jeho pohled opětoval, jako by byl obyčejným zvířetem a nerozuměl jedinému lidskému slovu.

„Gorjo?“

»No?«

„Sedíš si na uších?“

»Ne. Ale podívej se na mě – vypadám jako ovčácký pes, abych po kopcích naháněl zaběhnuté koně?«

„Upaluj.“

»Vidíte? Takhle to dopadne, když se jeden vzdá postavení v říši bohů a zvolí si život mezi smrtelníky.« Goryvlad si ještě jednou naštvaně odfrkl, ale potom se s čenichem u země rozběhl za kobylou.

„Ještě jednou ti děkuji,“ řekl Bojmír, obul se a vstal.

„Potřebuješ se usušit a ohřát. Pojeď s námi do Dragoboru. Je blíž než Charvátice.“

„K draganům? To sotva. Jestli o tom nevíš, my Charváti se s tím plemenem nemáme zrovna v lásce.“

„Věř mi, dragani proti tvé přítomnosti ani neceknou. Dáš se dohromady a ráno pojedeš na odpočinutém koni dál. Neztratíš moc času a vyhneš se zápalu plic. Navíc mě ta záležitost s Hrutovem zajímá. Zaslechl jsem nějaké zvěsti a chci se tě na ně vyptat. Jako člen tamní posádky budeš vědět, co je pravda a co jen babské povídačky.“

Bojmír se poškrábal v mokrých vousech. Ke kopcům se s nedočkavostí mladé dívky tulila tma. Promočený oděv chladil jako dotyk nebožtíka.

„Tak jo,“ zabručel. „Nakonec tě asi poslechnu, černokněžníku. Ten ztracený půlden už beztak nikomu život nespasí...“

Šerem k nim přilétl dusot kopyt a vyplašené ržání.

„Neříkal jsem to?“ ohlédl se Rogan. „Goryvlad je ubručený jako stará panna, ale jinak je na něj spolehnutí. Můžeme vyrazit.“

Když Bojmír opět seděl na své kobyle a pobízel ji za čarodějem a jeho strašidelným průvodcem, znovu na něj zaútočily pochybnosti. Vzpomněl si na povídačky o ceně, kterou černokněžník žádá za své rady a pomoc. Ztuhl. Jenže teď už nemohl couvnout, a tak jen přivolal mocného Radhosta a nechal se pohltit lesním stínem.

Jak postupovali od Trstenice na východ, les vypadal s každým krokem hustěji a temněji. Nakonec je obklopila taková tma, že Bojmír sotva dohlédl kobyle na uši. Zvíře slepě následovalo mágova vraníka, k jehož sedlu mělo přivázanou uzdu. Černokněžník a vlk klusali po draganské stezce bez jediného zaváhání nebo klopýtnutí. Bojmír věděl, že v tom jsou kouzla, ale stejně se odhodlal zeptat – možná spíš proto, aby přerušil tíživé ticho.

„Ne, nepotřebujeme si svítit na cestu,“ odpověděl Rogan a ohlédl se. Charvát okamžitě zalitoval, že nedržel jazyk za zuby. Čarodějovy oči se změnily ve škvíry doutnající rudým svitem. „Vyprávěj o Hrutově, Bojmíre; využijme čas. Něco jsem zaslechl, ale zajímalo by mě, jak to všechno začalo.“

„Je to dlouhý příběh…“

„Času máme dost.“

Bojmír se musel přehrabovat v nepříliš příjemných vzpomínkách, ale přesto byl vděčný, že může svou mysl obrátit jinam. „Už to bude skoro sedm let, co Hrutov stojí na ostrohu nad Trstenicí. Zubřivoj ho dal postavit kvůli ochraně cesty, protože si poutníci v těchto končinách čím dál častěji stěžovali na nebezpečí a hledali jiné trasy. Hrutovský les je dobré útočiště pro kdejaké štvance a zbojníky, o draganech nemluvě. Jejich útoky na kupecké karavany nakonec Zubřivoje naštvaly, a tak pověřil vladyku Živana, svého bratrance, aby v nové tvrzi vládl a dohlížel na cestu. Tím se zároveň zbavil největšího protivníka v Charváticích…“

„Pozor na hlavu.“

Bojmír se přikrčil v sedle. Na ramenou mu zašustilo listí. „Živan se osvědčil,“ pokračoval. „Větve stromů a špičaté kůly ozdobil zbojníky a na cestě byl zase klid. Kupců přibývalo, obchod kvetl, knížectvím teklo bohatství. Trvalo to tři, možná čtyři roky. Za tu dobu nedošlo

k žádnému přepadení, jenom občas někoho zvábila bludička do houští nebo vyhladovělí vlci strhli osamělého pocestného… Jenže jednoho dne byly na východním okraji Hrutova znovu nalezeny vydrancované kupecké vozy a divoká zvěř si nacpala břicha lidským masem. Někdo zase útočil na poutníky, dokonce i na početné ozbrojené doprovody. Nikdy neušetřil ani jedinou živou duši. Zubřivoj nejdříve podezíral dragany, dokonce na ně udeřil mečem a ohněm. Jenže tentokrát jim křivdil."

„Byl to Živan," předběhl ho Rogan. „Z vlkobijce se stal vlk."

»Proč právě tohle přirovnání?« ohradil se Goryvlad, větřící v temnotě několik koňských délek před nimi.

„Ano, Živan," přitakal Bojmír a smetl si z obličeje pavučinu. „Chvíli se o tom jen šeptalo, ale loni na jaře ten výkal konečně vyplaval na hladinu. Hrutovští loupežníci zmasakrovali francké kupce s nákladem dobré oceli z rýnských výhní. Nebyli ale tak důslední jako obvykle – jeden z Franků vyklouzl a navzdory ošklivým zraněním dojel až do Charvátic. Tam řekl všechno knížeti, ještě než vypustil duši. Pohár Zubřivojovy trpělivosti nadobro přetekl."

Zaslechli zurčení vody. Houštiny je konečně vypustily z objetí. Svit hvězd, které jen občas zamrkaly skrz klenbu z listí a větví, křepčil na hladině potoka.

„Opatrně," sykl černokněžník.

„To musí být bystřina, která vytéká z draganského jezera."

„Ano. Už jsme blízko."

Zašplouchala voda, podkovy hluše zacinkaly o kameny na dně potoka. Na druhém břehu obrátil Rogan vraníka doprava – stezka se dál kroutila podél potoka.

„Byl jsi u toho, když knížecí družina udeřila na Hrutov?"

„Byl. Neskutečná jatka. Když jsme přitáhli, brána pevnosti už byla podepřená tlustými břevny a palisády se hemžily lukostřelci. Spoustu dobrých mužů na svahu pod Hrutovem ulovila Morana. Nakonec jsme ale dubovým beranidlem vyrazili bránu a s pomstou na čepelích vtrhli do hradiště. Když Živan viděl, že je po všem, s hrstkou zbylých družiníků skočil do sedla, prosekal se ven a uprchl do lesů. Vyrazila za ním výprava vedená Milislavem, Zubřivojovým synem. I já jsem se té štvanice zúčastnil. Ti špinavci se ale nenechali zabíjet zezadu. Nastražili past a ze záseku na nás zaútočili. Okamžik překvapení stál na jejich straně, stejně jako dobře vybrané místo střetu – navzdory naší přesile nás skoro pobili. Až když Milislavův oštěp probodl Živana skrz naskrz, dali se nepřátelé na ústup. Vzali

svého umírajícího vladyku a zmizeli v houštinách, jako když hodíš kámen do jezera."

„Tím to ale neskončilo," utrousil Rogan.

„Ne. Jinak bych teď nejel do Charvátic s naléhavou žádostí o posily. Poslal ji Milislav; od Živanovy porážky velí Hrutovu. Neuvěříš, s kým se chystáme bojovat."

„Ale ano, uvěřím. Říkal jsem ti, že už jsem leccos zaslechl. V lese prý ožívají mrtví. Se samotným Živanem v čele se připravují na boj s Charváty."

„Nejsou to jen venkovské povídačky, Černý. Na vlastní oči jsem viděl, jak kněžicův oštěp vnikl mezi Živanova žebra. Krev stříkala proudem, na mou duši. Takový zásah nemůžeš přežít. Tedy – ty možná ano... Živan ne. Přesto ti muži z hrutovské posádky odpřísáhnou, že ho viděli živého, zdravého a plného síly jako nikdy předtím. Uzdravil se zázračně rychle – dokonce už loni okolo dožínek jeho banda znovu rabovala a vraždila v lese a osadách u Trstenice. Navíc není Živan jediný, kdo zázračně vyklouzl z Moraniny náruče. Ta jeho sebranka pobíjí všechno, co jí přijde do cesty, ale nikdy po sobě nenechává těla. Všechny mrtvoly bere s sebou."

„A Živan je ve svém lesním doupěti zase oživuje," dodal černokněžník.

„Věř tomu, Černý. Nejsem chlap, který spolkne každou báchorku o lesních běsech, ježibabách ve vykotlaných stromech a skřítcích, kterým musíš házet drobky pod práh, aby v noci vykydali kravám hnůj. Nevidím řádění vodníka za každým utonutím. Když má někdo zlé sny a v noci nemůže popadnout dech, nejdřív se ho zeptám, jestli se před spaním nenacpal slaninou s cibulí – až potom začnu přemýšlet o kikimoře. Když ale něco potvrdí očitá svědectví, uvěřím i na mrtvé, kteří se vrátili z Lesa věčnosti."

„Já taky," souhlasil Rogan a sám pro sebe se ušklíbl. Trpce, nevesele.

„Ach..." pochopil Charvát. „Vždyť ty sám... říká se..." Odkašlal si. „Takže je to možné? Může se duše vrátit ze záhrobí a vstoupit zpátky do svého studeného těla?"

„Možné to je. Ale rozhodně to neuděláš lusknutím prstů. Oživit mrtvého není jako uvařit lektvar proti nadýmání. Čarodějů, kteří to dokážou, je jen hrstka. Taková kouzla se bohům nelíbí. A kdo by si chtěl rozhněvat Moranu, Velese nebo Černoboha?"

»Už jsme blízko,« oznámil Goryvlad.

Bojmír narovnal ramena a zamžoural před sebe. Tma nad stezkou

trochu prořídla – zepředu vnikalo do lesa kalné, rozptýlené světlo. Ujeli ještě asi čtvrt honu, když je zastavil šramot a varovné syčení.

„Kdo je tam?“ zeptal se nepřívětivý hlas z rozsochy stromu.

„Já,“ odvětil Rogan. „Nepoznáváš mě?“

„Černokněžník?“ Bojmír v hlase rozeznal odstín stejného strachu, který kroutil i jeho střevy.

„Vezu Čadraga, jak žádal náčelník.“

„Kdo je to s tebou?“ Otázku doplnilo tiché vrznutí napínaného luku.

„Přítel. Je pod mou ochranou.“

Po krátkém váhání zaškrábaly drápy na kůře, zašustilo listí a ze stromu seskočila nelidsky ohebná postava. Koně zafrkali.

„Můžete pokračovat,“ zasyčel stín. „Ale budu vám dýchat na krk, takže žádné podezřelé pohyby.“

Rogan pobídl hřebce a kobyla ho odevzdaně následovala. Bojmír doslova cítil, jak se za ním obrací hrot strážcova šípu. Zachvění, které se mu dralo z útrob a chtělo s ním zatřást jako s mokrým psem, ale důrazně potlačil.

V údolí mezi mlázím zarostlými poruby leželo jezero. Na jeho kamenitých březích stály prosté, hlínou omítnuté chýše z proutí a chvojí. Jen co osadou proletěla zvěst o černokněžníkově návratu, zavrzaly dveře a černou hladinu jezera zasypaly odlesky pochodní. Odevšad se hrnuli ještěří lidé.

Bojmír se musel ovládnout, aby nesáhl po zbrani, když je obklopila pružná šupinatá těla v oděvech z kůží a potrhaného plátna, většinou ukradeného nebo vyměněného za kožešiny a paroží. Čaroděje už znali, ale bledého družiníka vítali nevraživými pohledy hadích očí, cenili na něj ostré zuby, ohrnovali ploské plazí nosy a nevlídně syčeli ve své nevábně znějící řeči. Udržovali si však uctivý odstup – hlavně kvůli Goryvladovi.

Doprovodili hosty až k dlouhému srubu. Ten na rozdíl od ostatních obydlí neměl kruhový, ale obdélníkový půdorys. Průčelím s velkými vyřezávanými dveřmi hleděl na vesnici a nedaleký svah, zadní část vyčnívala nad jezerní hladinu – tam stavbu podpíraly silné kůly zapuštěné do dna.

Ze dveří vyšel mohutný dragan s lesklými zlatozelenými šupinami. Bojmíra mimoděk napadlo, že by jeho kůži prodal bohatým

franckým kupcům za celou hřivnu stříbra. Dragan, jako by jeho myšlenky slyšel, bodl proti Charvátovi náčelnickým žezlem s vyřezávaným okřídleným ještěrem na konci.

„Co je tenhle zač?“

„Přítel,“ zopakoval Rogan a sesedl z koně.

„Vypadá jako Charvát!“

„To taky je.“

„Cože?“ odhalil vládce Dragoboru dvě řady zažloutlých, ale pořád silných a ostrých zubů. „U veliké Dragy, proč jsi ho sem přitáhl? Charváti jsou naši úhlavní nepřátelé, to dobře víš. Až na nás příště zaútočí, bezdůvodně jako vždycky, tenhle ukáže ostatním měkkým kůžím, kudy jít a kde udeřit na slabá místa v naší obraně.“

„Toho muže přepadl tvůj podařený bratříček,“ odsekl černokněžník. „Podle práva by mohl žádat náhradu za utrpěnou újmu.“

„To jistě,“ sykl dragan. „Až když charvátští vrahové zaplatí za všechny škody, které napáchali na našich životech a obydlích!“

„To stačí, Sebedragu. Nejsme tady proto, abychom rozebírali vaše staré sváry.“

„Možná staré, ale pořád nezahojené,“ odvětil náčelník, výhružně pozvednuté žezlo však sklonil. „Kde je Čadrag?“

Rogan ukázal palcem přes rameno. Sebedrag obrátil pohled k tělu na vraníkově hřbetu. Svislé zorničky se mu prudce rozšířily. „U Dragy, co jsi to udělal?“

„To, co jsi žádal.“

„Říkal jsem přece, abys ho přivedl živého! Byl to můj bratr. Jistě, zešílel ze svých kouzel a rituálů a museli jsme ho vyhnat do lesa, ale pořád mu v žilách kolovala krev mého otce. Nepřál jsem mu smrt…“

„Opravdu? Vždyť jste ho častovali oštěpy a šípy. Mě jste povolali proto, že přežil všechny vaše pokusy ho zabít.“

„Stejně jsem doufal, že ho chytíš živého…“

»Tak dost,« zavrčel Goryvlad pro zdůraznění slov vmetených do vladykovy mysli. *»Neroň tady falešné slzy, náčelníku! Vím, o co ti jde, a není to bratrův mizerný život. Zajímá tě tajemství jeho nezranitelnosti. Který vojevůdce by nechtěl, aby jeho bojovníky nedokázala skolit žádná zbraň? Navíc mi připadá, že nás chceš obvinit z nedodržení dohody a smlouvat o výši odměny. Už jsem vás prokoukl, hadí synové, jste prohnaní a falešní, ale na nás tyhle triky nezkoušejte!«*

Syčivé hlasy ztichly, jako když utne, několik draganů dokonce

ucouvlo. Sebedrag zíral na naježeného vlka. Ještěří lidé kvůli kostem, které se jim nad očima sbíhaly k nosu, vypadali pořád zamračeně, ale teď vladykově obličeji vládl mimořádně ponurý výraz.

„Myslím si totéž," usmál se černokněžník mile, ale z jeho hlasu odkapával jed. „Kromě toho, lov se vydařil. Nikdo přece netvrdil, že je Čadrag bradou vzhůru."

„Co to povídáš? Usekl jsi mu hlavu. Nemůže být mrtvější."

Rogan rozvázal vak u sedla a sáhl dovnitř. „Sami jste se přesvědčili, že se mu každá rána, třebas i smrtelná, okamžitě zahojí. Ta od mého meče se mu sice nezacelila, ale život mu to nevzalo."

Dragané nechápavě hleděli na Čadragovu hlavu, kterou černokněžník vytáhl za ucho z pytle.

„Hej!" zatřásl Rogan trofejí, až jazyk visící z úst vlhce pleskl. „Prober se, ničemo!"

K úžasu všech okolo se ze zubaté tlamy ozvalo hnusné zachroptění, hlava vtáhla jazyk, mlaskla a otevřela oči.

„Co... kdo... a do svinské prdele!" Jakmile Čadrag poznal náčelníka, nenávistně zablýskal očima, zacvakal zuby a očividně se chystal vychrlit proud nadávek.

„Ať tě to ani nenapadne!" otočil Rogan vzteklý obličej k sobě. „Žádné klení!"

„U křídel naší pramatky," zachraptěl Sebedrag. „Říkáš, že toho ničemu nezabil ani tvůj čarodějný meč?"

„Ne. Musíme zjistit, odkud se ta jeho nezranitelnost vzala."

„Neřeknu vám ani hovno, smraďoši!" štěkl Čadrag.

„Vážně?" usmál se Rogan škaredě. „Uvidíme. Náčelníku, nepozveš nás dovnitř? Na tohle nepotřebujeme svědky."

Vladyka přikývl a rozhlédl se po kruhu zvědavců. „Slyšeli jste? Je konec. Všichni do pelechů. A ty, Dragoljo," otočil se k mladému strážci, který přivedl hosty z lesa, „nepostávej tady a upaluj zpátky na své místo."

Noční shromáždění se s nespokojeným syčením rozcházelo. Černokněžník a jeho společníci následovali vladyku do dvorce. Bojmír si v duchu hrubě nadával za to, že se nechal Roganem přemluvit k návštěvě tohoto hadího hnízda. Draganská kouzla bylo to poslední, s čím kdy chtěl mít tu čest.

Hlavní palota vladykova domu se nacházela na břehu a měla podlahu

z udusané hlíny. V koutě poblikávalo obezděné ohniště. Kouř mizel v dymníku ze směsi proutí a jílu.

„Nechte nás o samotě!“ křikl Sebedrag na houf žen a dětí a postrkoval je ke dveřím do zadní komnaty, která měla podlahu nad vodou. „Tohle není pro vaše oči a uši.“

Neproběhlo to bez reptání, ale po chvíli se za náčelníkovou rodinou zavřely dveře a brblání utichlo. Sebedrag pokynul černokněžníkovi, že může začít.

Rogan natáhl pravačku a rázně narovnal prsty. Z ohniště vyskočily plameny a v dymníku zahučelo. Bojmír, přestože stál v bezpečné vzdálenosti, ustoupil ještě o krok.

„Co chceš dělat?“ zachraptěla Čadragova hlava, položená na zem poblíž ohniště.

„Můžeš třikrát hádat,“ zabručel Rogan a zvedl hlavu za ucho.

„Ani to nezkoušej, psí synu! Nic vám neřeknu!“

„Už jsi přemýšlel o tom, co ti způsobí oheň? Myslíš, že se dokážeš uzdravit, i když z tebe zbudou jen ohořelé kosti a mastný popel? Dost o tom pochybuju. Až tě ale budou požírat plameny, vychutnáš si to do konce. Vidím to na hotový oceán bolesti. Vyzkoušej si to.“

Černokněžník natáhl ruku s hlavou nad ohniště. Plameny lačně olízly palici, na pahýlu krku zaprskalo maso. Čadragovo zaječení vylétlo dymníkem do noci. Bojmír si strčil prsty do uší a litoval, že nemá další ruku, aby si mohl ucpat nos – palotu okamžitě naplnil pach spáleniny.

Sebedrag se pohnul k ohništi – koneckonců mučili jeho bratra. Goryvlad sedící u Rogana mu ale věnoval pohled svých černých očí, zlehka ohrnul pysk a odhalil tesáky. Vladyku to zastavilo spolehlivě jako řetěz na kotníku.

Rogan stáhl ruku zpátky. Z hlavy se kouřilo. Vřískala, ječela, klela.

„Co říkáš? Nerozumím. Že se ti to líbilo? Mám tedy pokračovat?“

„Ne,“ zaskučel Čadrag.

„Tak mluv. Kde jsi získal uzdravovací schopnosti?“

„V lese! Už nevím, kde přesně…“

Rogan znovu přiblížil hlavu k plamenům.

„Přísahám!“ zařvala. „Možná bych to místo našel, ale nedokážu ti popsat cestu. Aúúúú! Strašně to pálí!“

Černokněžník se slitoval a stáhl hlavu dál od ohně.

„Co přesně jsi tam našel?“

Čadrag si ropuším jazykem olízl popraskané rty. „Když mě krkavčí bratr vyštval z Dragoboru, utíkal jsem jen tak naslepo. Pořád hlou-

běji a hlouběji do lesa, přes kopce a údolí. Na pokraji sil jsem našel potok. Padl jsem do něj hubou a dychtivě pil. Najednou jsem ucítil, jak se mi vrací síla…“

»Jako každému žíznivému, když konečně svlaží hrdlo,« utrousil Goryvlad pochybovačně.

„Ne,“ snažila se na něj hlava pohlédnout koutky očí. „Bylo to mnohem silnější. Nejdřív to štípalo, až jsem se lekl, ale potom bolest ustala a já jsem cítil už jen sílu, která mnou prostupovala. Pochopil jsem, že voda je zázračná. Tak jsem pil jako posedlý.“

„A dál?“ mračil se Rogan. „Jak jsi zjistil, že tě nic nezraní?“

„Když jsem se vzpamatoval, vykročil jsem proti proudu. Jak jsem se škrábal přes balvany na břehu, uklouzl jsem, spadl mezi kameny a rozbil si kolena. K mému překvapení ale hned přestala krvácet a rány se zacelily, nezůstala po nich ani jizvička, ani jediná zlomená šupinka. Tak jsem vytáhl nůž, jedinou věc, kterou mi tamten bídák nechal, a řízl se do prstu. Okamžitě se zahojil. Potom jsem řízl hlouběji, ale všechno se opakovalo – pár kapek krve, potom bleskové uzdravení. Vykašlal jsem se na hledání pramene a vyrazil zpátky k Dragoboru. Celou cestu jsem přemýšlel o pomstě…“

„Nebalamutíš mě?“ svraštil Rogan obočí. „Opravdu to byla voda z lesní bystřiny?“

„Přísahám. A teď odvolej své kouzlo, ať mi hlava může zase přirůst.“

„To si ještě rozmyslím,“ řekl černokněžník a ledabyle hodil hlavu na spoutané tělo v koutě. „Chovej se slušně a ráno to možná udělám.“

„Ty prolhaná svině!“

„To nezní jako slušné chování.“

»Věříš mu?« vzhlédl k černokněžníkovi Goryvlad. *»Potok s divotvornou vodou, to se mi nějak nezdá.«*

„Nemyslím si, že lže.“

„Říkám pravdu!“ zakvílela hlava a pomocí ohebného jazyka se snažila zvednout na pahýl krku.

Černokněžník se otočil k Bojmírovi. „Nabízí se nám vysvětlení i pro záhadu s oživenými mrtvými z Hrutova. Voda, která tak rychle léčí živé, možná dokáže křísit i mrtvé.“

Charvát jen ztuhle přikývl.

„Ožívající mrtvoly?“ zeptal se Sebedrag slabým hlasem.

„Slyšel jsi dobře,“ pohlédl na něj Rogan. „Nemáte tady v poslední době nějaká nevysvětlitelná zmizení?“

„To tedy máme. Ztratilo se několik draganů z menších usedlostí v lesích. Ale mysleli jsme si, že je zadávila zvěř nebo tahle bezhlavá krysa…“

„Nikoho jsem nezabil!“ zavřeštěl Čadrag. „Jen jsem z jedné vesnice u Trstenice unesl lidské dítě, dokulata naducané mateřským mlékem…“

„Kuš!“ umlčel ho Rogan. „Tvůj pomatený bratr za nic nemůže, vladyko. Podle všeho mají ty zmizelé na svědomí uprchlíci z Hrutova. Určitě jsi slyšel o loňské bitvě o hradiště…“

„Slyšel, jak by ne. Zprávy o tom, že se Charváti vraždí navzájem, mě vždycky potěší. Tím víc mě ale děsí představa, že by mohli zase ožívat.“

„Bojmír ti povypráví celý příběh. Radím ti, poslouchej pozorně, protože se to týká i tvého kmene. Vy a Charváti teď máte společného protivníka.“

„To z nás ještě nedělá spojence,“ namítl Sebedrag.

„Ani náhodou,“ opětoval Bojmír jeho nevraživý pohled.

„Stejně bych ocenil,“ vkročil mezi ně Rogan, „kdybychom se teď společně napili. Nevím, jak vy, ale já to opravdu potřebuju.“

„To my všichni,“ přikývl Sebedrag a patkou žezla praštil do dveří. „Ženské! Přineste džbán medoviny, hned! Té nejsilnější! A něco k zakousnutí!“

Než se nadáli, nahrnuly se do paloty náčelníkovy manželky se džbány a podnosem s pořádným kusem uzeného masa.

»To je ale vůně!« olízl se Goryvlad.

„Rozmysli si, co tady vezmeš do úst,“ zamumlal Bojmír pod vousy.

»Proč?«

„Dragani si rádi pochutnávají na lidském mase.“

»To přece vím. Ptal jsem se, proč by mi to mělo vadit.«

Dragolja se uvelebil v mechem vystlané rozsoše starého dubu a naslouchal zvukům lesa. Doufal, že příjezd černokněžníka a Charváta neobvyklé události na dnešní hlídce vyčerpal.

Noc se zdála být klidná. Nebyl slyšet zpěv rusalek ani skučení divých mužů, dokonce ani obyčejné vytí vlků. Jen tu a tam v dálce zahoukala sova. Dragoljovy oči se potáhly blanitými víčky.

Z dřímot ho vytrhlo dupnutí kopyta.

Vylekaně popadl luk a vysoukal se z hnízda. Otupení spánkem bylo okamžitě pryč. Pozvedl zbraň, šíp sklouzl dozadu po šupinaté pěsti svírající luk. V duchu se modlil k dračí pramatce, aby zvuk způsobil jen jelen, divočák nebo zubr. Vysoká často dupala v okolních houštinách a strážci při troše štěstí nosili ráno do osady čerstvé maso...

Z neproniknutelné temnoty zaznělo hlasité frknutí. Srdce, dosud dusící Dragolju v krku, mu pro změnu spadlo do kalhot.

Kůň.

Koutkem oka pohlédl na signální roh pověšený na větvi. Není ale na poplach příliš brzy?

Otáčel luk za tajemnými zvuky. Kopyto znovu duplo do stezky a v matném světle prodírajícím se korunami zastavil jezdec.

„Ani hnout!“ vykřikl Dragolja s nacvičenou rázností, která měla případného vetřelce polekat a znejistět. „Co jsi zač a co tady chceš?“

Jezdec se nepolekal a neznejistěl. Nehýbal se, neodpovídal.

„Mluv, jinak tě pošlu k Moraně! Kdo jsi? Slyšíš?“

Neznámý pobídl koně. Těžká kopyta zaduněla jako kost bušící do velkého bubnu.

Dragolja pustil tětivu. Tisový luk se vymrštil, kostěný hrot s navrtanou dírkou varovně hvízdl. Jezdec se bez výkřiku, bez jediného zvuku svalil do kapradí u stezky. Posledním škubnutím napůl obrátil koně. Ten zaržál a odcválal po pěšině.

Dragan bleskově sáhl do toulce a natáhl k líci tětivu s druhým šípem.

Dupot v lese utichl. Rozhostil se klid.

Dragolja čekal. Tělo s nohama trčícíma na stezku leželo bez hnutí. Strážce opatrně uvolnil luk. Po chvíli si pověsil toulec na záda, roh kolem krku a seskočil na zem. Bylo to vysoko, příslušník neohrabané lidské rasy by si zlomil nohu nebo vykloubil kotník, ale ještěří muž dopadl pružně, skoro bez otřesu. Když se vzápětí narovnal, luk v jeho rukou byl znovu připravený střílet.

„Hej!“ křikl na nehybné tělo. „Žádné triky!“

Zase žádná odpověď. Dragolja se obezřetně šoural blíž. Nebyl takový hlupák, aby se skláněl ke skolenému a prověřoval, jestli ještě dýchá. Pečlivě zamířil a z bezpečné vzdálenosti prošpikoval tělo druhým šípem. Žádný hlas, žádné bolestné škubnutí, jen zvuk hrotu prorážejícího oděv, kůži a svaly. Očividně jezdce zabil už první střelou. Až teď opřel luk o blízký strom, vytáhl od opasku nůž a přistoupil k mrtvole.

Ležela na břiše, zahalená v plášti. Dragolja ji obrátil na záda.

Neznámý bleskově švihl rukou. V dlani svíral polovinu zlomeného šípu. Dragolja vytřeštil oči a nadechl se, ale vykřiknout už nestačil. Kostěný hrot se mu přes ucho zabodl do mozku. Ošklivě to křuplo.

Muž odvalil chrčícího šupináče stranou. Zvedl se do kleku, sáhl si na záda a vytrhl z těla i druhý šíp. Pohrdavě ho odhodil a sklonil se k umírajícímu draganovi. Počkal, až křeče ustanou; potřeboval mít jistotu, že duše opustila tělo. Pak zpod pláště vytáhl koženou čutoru. Opatrně ji odzátkoval a nalil do draganových rozevřených úst trochu průzračné tekutiny. Přitiskl mu spodní čelist k horní a začal odříkávat podivná slova, podle rytmu zaklínadla.

Odezva přišla vzápětí. Ztuhlý Dragolja sebou znovu škubl, zaryl drápy do hlíny a ohavně zachroptěl. Neznámý se od něj odtáhl.

Dragan zaskučel skrz zatnuté zuby a zkroutil se jako plod v matčině lůně. Lomcovaly jím křeče, údy probíhaly záślehy bolesti. Vytrhané kapradí a hroudy mechu létaly kolem. Signální roh pod svíjejícím se tělem praskl jako vaječná skořápka.

Nakonec agonie polevila. Dragan se přestal zmítat. Byl udýchaný a roztřesený. Hruď, která před chvílí zdánlivě navždy znehybněla, se znovu prudce zvedala.

„Pojď," přikázal muž v plášti.

Dragolja poslušně vstal. Zatím se hýbal toporně. Udiveně sáhl na násadku šípu, která mu trčela z ucha. Sevřel ji v prstech a bez hnutí brvou ji vytáhl z hlavy. S jistým zájmem pohlédl na chuchvalec mozku přilepený k hrotu, ale potom odhodil pahýl střely do křoví.

„Kdo je teď tvůj pán?" zeptal se neznámý přísně.

„Ty."

„Dobře. Chci vědět, kde leží mrtví tvého kmene. Vím, že je nespalujete ani neukládáte do země."

„Odpočívají v Jeskyni předků." Slova klouzala Dragoljovi z jazyka ztěžka, jako by to přehnal s medovinou.

„Kde ji najdu?"

„Ve skalách za osadou," ukázal dragan přes Dragobor.

„Zaveď mě tam. Tiše, nenápadně, oklikou. Nestojím o setkání s ostatními hlídkami kolem osady."

„Rozumím."

Dragolja se vrávoravě otočil na patě a sešel z pěšiny do porostu. Muž v plášti ho následoval.

Někde poblíž se ozval sýček. Obvykle zvěstoval smrt, ale dnes nebyl dobrým věštcem. Tuto noc se ti, které k sobě nedávno povolala Morana, měli vrátit mezi živé.

Muselo už být po půlnoci, když Rogan náhle otevřel oči a posadil se. I když ještě před okamžikem spokojeně oddechoval ze spánku, teď nemžoural, nevzpamatovával se, neměl zrak zastřený sny. Probudil se jako šelma, do úplné bdělosti.

Goryvlad, jak jinak, procitl ještě dřív. Pořád ležel, ale hlavu měl zvednutou, uši nastražené a ocasem zametal podlahu.

„Velesovy rohy, co je to?“ hlesl Rogan.

»Něco silného. Skoro jako… božská magie.«

„Kde by se tu vzala?“ Černokněžník se rychle obul.

»Vždyť říkám, že jen skoro. Ale… připomnělo mi to Les věčnosti.«

„Čím přesně?“ Rogan se opásal širokým, bronzovými kroužky vykládaným řemenem. Pochva s Krutomorem mu pleskla o stehno. Náhrdelník s postříbřenými lebkami bazilišků zachrastil na hrudi.

»Připadá mi to jako druh síly, která mě naplňuje, když se pohybuju záhrobím.«

„Možná,“ pověsil si čaroděj na záda toulec plný šípů, „se někde nablízku potlouká Morana. Často nás sleduje a uklízí po nás roztroušené duše…“

»Ne, to nebude ona.« Goryvlad vstal. *»Její chlad cítím na sto honů.«*

„Co…“ zamumlal Bojmír a posadil se. Spal u ohniště zachumlaný do medvědí kožešiny. Jeho oděv se sušil na trámech. „Co se děje?“

„Já ti řeknu, co se děje!“ zaječela z kouta Čadragova hlava pohozená na spoutaném těle. „Tvoji kumpáni jsou posraní strachem!“

„Sklapni,“ zavrčel Rogan. Podíval se na Bojmíra. „Obleč se. Kolem osady se pohybuje něco zlého.“

Družiník shodil kožešinu a rychle se začal oblékat.

»A hoď sebou, příteli. Právě se to začalo přibližovat.«

Rogan se soustředil. V černých očích zatančily rudé plamínky. „Máš pravdu.“ Otočil se ke dveřím do zadní části domu. „Jako by to přicházelo přes jezero. U bohů, co to…“

Vlk přešlápl z tlapy na tlapu. *»Taky to cítíš? Jsou živí, ale zároveň obestření záhrobní magií. Jako by se na nich zachytila Moranina kouzla.«*

Mág a dravec si vyměnili pohledy. Pochopili to oba najednou.

Vzápětí společně vyrazili ke dveřím komnaty, v níž spali vladyka a jeho příbuzenstvo.

„Pomstáááá!“ zaječela Čadragova hlava.

Poklidná voda mezi kůly podpírajícími zadní polovinu vladykova srubu se náhle zčeřila. Z tmavé hladiny se začaly vynořovat bledé, bezvlasé hlavy. Rychle jich přibývalo. Jedna po druhé zvedaly pohledy vzhůru, k podlaze domu.

To, že většina z nich měla prázdné oční důlky, nehrálo žádnou roli.

Rogan doslova vykopl dveře a vběhl mezi spáče uložené vedle sebe jako uzenáči na rybářově pultu.

„Vstávejte!“ vykřikl. „Musíte utéct! Hned!“

Vladyka Sebedrag s hrubými kletbami vyskočil.

Z vody pod domem se vynořil Dragolja. Také on vzhlédl a rázně pokynul společníkům.

Mrtví dragani, ozbrojení rezavými sekerami, kamennými kladivy a sukovitými kyji, které vzali z posmrtných loží v jeskyních, začali lézt. Kůly byly potažené vrstvou slizu, ale jim to nevadilo. Možná už jim vyhnily oči a voda crčela z děravých hrudních košů a břich, ale drápy zůstaly.

Raz dva vylezli nahoru a jako velcí švábi se zahemžili na stěnách dvorce.

„U Dragy, co je?“ popadl Sebedrag černokněžníka za rameno. „Co se děje?“

„Jestli je ti život milý,“ setřásl Rogan tlapu a postrčil vladyku ke dveřím, „vezmi nohy na ramena! Zachraň ženy a děcka. Běžte na břeh a někam se schovejte!“

Vladykova rodina měla naštěstí víc duchapřítomnosti a neztrácela čas otázkami. Ženy a děti se hrnuly z komnaty a přes vstupní síň ke dveřím.

Sebedrag si nedal říct. „Musím vědět...“

Něco praštilo do okenice. Vladykovi zaskočil zbytek věty. Jeho

manželky a potomci se naopak rozkřičeli a ve dveřích nastala hrozná tlačenice.

Další okenice se zatřásla. Potom se zachvěla podlaha. Zaznělo nedočkavé bušení.

Rogan sáhl do toulce a zvedl luk. Údery zesílily.

»Je to tady!«

První okenice se rozletěly, na podlahu dopadly třísky prosté závory. Za prackou svírající kladivo s kamennou hlavicí se do místnosti vecpala útočníkova hlava. Místo očí měla díry, ze zubatých čelistí už slezla kůže. Sebedrag zaklel jmény dávných dračích bohů.

Tětiva Roganova luku zadrnčela.

Šíp propíchl lebku a doslova vystřelil dragana zpátky do tmy. Uslyšeli hlasité šplouchnutí. Prázdné okno ale okamžitě zastínila další syčící silueta. Zároveň povolily další okenice. Černokněžník počastoval mrtvolu šípem do hrudi. Náraz s ní škubl, ale kvůli drápům zaťatým do trámů se udržela a hned se škrábala zpátky, šíp nešíp.

»Je to k ničemu, bráško!« štěkl Goryvlad, rozběhl se a nárazem čenichu srazil dalšího útočníka do jezera. *»Nedají se jen tak zabít. Krutomorem do nich!«*

Rogan pustil luk a tasil meč. Do přítmí vyšlehly krvavě rudé plameny. Mrtvoly nenávistně zamumlaly. Černokněžník přeběhl k nejbližšímu oknu. Poměrně čerstvý, zřejmě teprve nedávno zesnulý dragan už byl polovinou těla uvnitř. Ohnivá čepel mu proťala trup těsně pod hrudním košem. Torzo dopadlo na podlahu, nohy venku šplouchly do vody. Polovina mrtvoly kolem sebe šátrala prackami. Rogan dupl na lebku. Křuplo to, vychrstlo něco tmavého, ale mršina sebou dál škubala.

„Gorjo, ani tohle na ně neplatí!“

»Možná oheň! Skutečný oheň!«

Poslední vladykovi příbuzní konečně opustili komnatu a uvolnili tak cestu Bojmírovi, který překročil práh se sekerou v ruce. Přidal se Sebedrag s mohutným oštěpem v dlaních. Oba se s vervou pustili do neústupných útočníků. Nad osadou zazněl roh svolávající bojeschopné muže na pomoc.

Plamen Krutomoru tančil na živých mrtvolách. Kolem padaly hlavy, údy, klubka vnitřností. Místnost naplnil ohavný pach rozkladu. Navzdory tomu zazněl hrozivý praskot a srub na kůlech se otřásl. Goryvlad odvrátil slizem ulepenou mordu od okna a uviděl, jak z podlahy létají třísky a v díře se blýskají ostří neúnavně bušících seker.

»Pozor!«

Černokněžník odsekl temeno další mravenci očištěné lebky a ohlédl se.

„A kurva…“

Další zapraskání a silný otřes. Podlaha povolila a začala se bortit. Bojmír uklouzl na vyvržených střevech, a když se prkno pod ním náhle zhouplo, sklouzl k díře uprostřed. Mrtví pod domem ohavně zahuhlali. Šátrající ruce popadly Charváta za lýtka. Zpod drápů vytryskla krev. Bojmír vykřikl, zoufale a vztekle zároveň. Jeho širočina zakřepčila na mrtvých hnátech.

„Charváte!“ zvolal Rogan a pohnul se k Bojmírovi.

„Nechoď tam!“ vyštěkl Sebedrag.

Pozdě. Podlaha se pod váhou mužů uvnitř i útočníků zavěšených zespodu s pronikavým praskáním prolomila. Bojmír se v chumlu lačných mrtvol zřítil do vody. Rogan, Goryvlad a Sebedrag po slizkých prknech sklouzli za ním. Černá voda vystříkla.

„Chcípnětééé!“ ječel odněkud z domu Čadrag.

Stěny srubu se naklonily k sobě, ale příčné vaznice pod krovem a opěrné sloupy konstrukci zadržely.

Rogan se propadl do vlhké, studené tmy. Náraz těžkého trámu mu vyrazil Krutomor z ruky; meč v černé hlubině okamžitě zhasl. Trám tlačil černokněžníka dolů, dokud se nezabořil do bahna na dně. Cítil, jak mu praskají žebra. Z úst mu vyrazil proud bublin a do nosu vnikla kalná voda.

»Gorjo!« vykřikla jeho mysl.

Nedostal žádnou odpověď.

Dragolja se vynořil z třísek a rozlámaných prken na hladině. Při pádu mu jeden trám rozdrtil nohu, ale bolest necítil, sotva to vnímal. Pátravě se rozhlédl. Kolem se z vody škrábaly další mrtvoly.

„Dragoljo?!“

To jméno si někde v koutě mysli pamatoval. Ohlédl se. Vladyka Sebedrag se drápy jedné ruky držel silného kůlu pod srubem.

Mladík vycenil zuby, zasyčel a vyrazil proti němu.

„Dragoljo! U bohů, co je to s tebou?“

Dragolja otevřel ústa a rozmáchl se nožem. Sebedrag vytřeštil oči. Z vody se pohotově vynořila jeho druhá ruka.

Svírala oštěp.

Šupinatá kůže hlasitě praskla a široký bronzový hrot se ponořil

do mladíkovy hrudi – prošel srdcem i plícemi a v proudu tmavé krve se vynořil poblíž páteře. Dragolju to ale nezastavilo. Ruka s nožem švihla a Sebedrag sebou trhl. Z řezu na rameni vytryskla krev.

„U Dragy…“

Dragolja se rozmáchl znovu, odhodlaný zasadit smrtící úder.

„Pryč od něj, ty hnuse!“

Do nemrtvých zad, těsně nad vyčnívající hrot oštěpu, se zaťala Bojmírova širočina.

»Goryvlade!«

Masivní kláda ho tlačila čím dál hlouběji do bahna. Hlavou mu blesklo, že právě před utopením ho Černoboh varoval. Byl do značné míry nezranitelný, ale tohle byl jeden ze spolehlivých způsobů, jak ho mohli usmrtit.

»Gorjo!«

»Tady jsem, bráško! Jsem v pořádné šlamastyce!«

»Já taky, Gorjo!«

»Musíš si poradit sám! Soustřeď se!«

Rogan spolkl rostoucí paniku a zapřel se do trámu veškerou silou a kouzly, které dokázal v tu chvíli shromáždit. Pod vodou se rudě zablesklo. Trám se ve víru bublin nadzvedl. Sice jen o kousek, ale stačilo to. Černokněžník se odstrčil rukama a vyklouzl.

Než se však stačil odrazit k hladině, z okolní temnoty se vynořily hnilobou oloupané obličeje.

Drápy se mu zaťaly do těla a strhly ho zpátky.

Dragolja se rázně otočil a švihl pravačkou. Čepel nože probodla Bojmírovo rameno skrz naskrz. Bojovník zařval. Jako by to zranění nestačilo, zezadu ho popadly pracky dalšího živého nebožtíka. Drápy a zuby se dychtivě zabořily do čerstvého masa. Vystříkla krev.

Násada sekery vyklouzla družiníkovi z prstů. Dragolja vytrhl nůž z rány a bodl znovu, silněji a přesněji. Záblesk ostří v Bojmírově hrudi pohasl. Charvátův křik se změnil v chrčení, a když ho mrtvoly stáhly pod hladinu, ztichl úplně.

Drápy draganů pronikaly oděvem i kůží a nořily se do svalů. Rogan vychrlil další proud bublin. Už se skutečně dusil, tělo se křečovitě zmítalo v poznání, že po něm sahá smrt. Navzdory tomu se dokázal na chvilku soustředit. Natáhl pravačku a rozevřel prsty.

V temnotě kdesi pod zápasícím chumlem zazářilo rudé světlo. Rázem naplnilo jezero, jako by se voda proměnila v krev.

Ze zvířeného bahna se vznesl plamen. Rogan ucítil dotek důvěrně známé rukojeti. Pevně ji sevřel.

Čarodějná síla a pud sebezáchovy se slily v jedno. Černokněžník několika švihnutími proměnil dotěrné mrtvoly ve změť údů, rozpáraných těl a vlnících se vnitřností. Sevření konečně povolilo. Bleskově zamířil k hladině.

Plamen Krutomoru vyšlehl do noci. Rogan kašlal, lapal po dechu, zvracel špinavou vodu. Kolem něj všechno vířilo. Draganští bojovníci sbíhali do jezera, brodili se a plavali na pomoc Sebedragovi. Vzápětí ale zjistili, že tyto protivníky není snadné zabít. Useknuté končetiny se ve vodě zmítaly jako ryby na háčcích, bezhlavá těla hledala své lebky. Kdyby to nebyla taková hrůza, možná by to vypadalo směšně.

»Gorjo?!« Rogan se brodil ke břehu. Pořád vyplivoval vodu a přemáhal dávivé křeče. Zároveň mu kouzla zacelovala rány a hojila kosti, což neskutečně bolelo. Na mělčině klesl na kolena a skučel skrz zatnuté zuby.

»Tady jsem!«

Černokněžník se ohlédl. Vlk k němu hrabavě plaval. Také byl celý zmrzačený, ale i jeho zranění se zázračně hojila přímo před očima. Kolem něj se škrábali na břeh značně prořídlí dragani. Dva z nich mezi sebou táhli vyčerpaného, z několika šrámů krvácejícího vladyku. Za nimi se ale vynořili zbylí nebožtíci, vedení Dragoljou.

»Bráško, je to na nás!« pohlédl do jejich prázdných očních důlků Goryvlad.

„Jak si to představuješ? Neplatí na ně dokonce ani Krvavý oheň!“

»Musíme je rozsekat a roztrhat na kusy, a pak zkusíme obyčejný oheň!«

Roganovi se právě uzavřel poslední škrábanec a změnil se ve zvolna mizící jizvu. Také žebra srostla, píchání v hrudním koši ustalo. Černokněžník ještě jednou zachrchlal, vyplivl rybinou chutnající hlen

a zvedl Krutomor. Démonovy oči nedočkavě zazářily, čepel vzplanula.

„To bude pořádná dřina," utrousil Rogan, ale potom vycenil zuby a vykročil vstříc mrtvolám.

Radhostův meč se dal do práce.

Vchod do jeskyně střežilo několik přibližně sáh vysokých kamenů, nahrubo otesaných do podoby stojících postav. V otvorech představujících ústa měly zbytky obětin.

Rogan zvedl zrak od model draganských předků. Nad vchodem byl – výstižně a živě, jak už to u jeskynních maleb dávných kmenů bývalo – namalovaný drak. Kroutící se ještěr s ostny na hřbetě a ocasu, s rohatou hlavou a tlamou plnou tesáků vyvolal zachvění dokonce i v černokněžníkově srdci.

„Draga," řekl do nočního ticha. Dračí pramatka kdysi hrdé a početné rasy, z níž se těchto dnů dožila jen hrstka vyvrhelů.

»Nezdržuj,« otřel se mu Goryvlad o koleno a vešel do jeskyně. *»Vychladne nám stopa.«*

Černokněžník ho následoval. Planoucíma očima se rozhlédli po zatuchlých útrobách skály. Okamžitě uviděli posmrtná lůžka, vyhloubená do stěn jeskyně.

Byla prázdná a rozházená.

»Mám ho,« očichal Goryvlad skálu na prahu hrobky. *»Páchne úplně jinak než jako mršiny.«*

„Co ještě rozeznáš?"

»Je to člověk. Živý, ale přesto nasáklý stejnou magií jako mrtvoly. Takovou tou… záhrobní.«

„Tou, co připomíná Les věčnosti?"

»Přesně. A ještě něco mi to připomíná.«

„Nech mě hádat. Čadraga."

»To nebyla těžká hádanka. Ano. Bídák, který oživil nebožtíky, vyzařoval podobná kouzla jako ten užvaněný plaz.«

„Pil stejnou divotvornou vodu. Tu, která živým dává nezranitelnost a mrtvé křísí, jako by si jen trochu schrupli. Předpokládám, že ten, kdo nebohé oživí, je pak ovládá. Splní každý jeho rozkaz."

»Tak jednoduché to nebude. Řekl bych, že na podrobení si mrtvých potřebuješ i správná zaklínadla.«

„Jistě. Máme co dělat s čarodějem."

»Čarodějem, žrecem, zaklínačem… to brzy zjistíme. Stopa je čerstvá. Když tady přestaneme postávat jako strašáci v poli a vyrazíme hned, ještě před svítáním ho polechtám tesáky.«

„To neuděláš, Gorjo. Necháš ho jít. Musíme zjistit, kde ta zázračná voda pramení."

»Zajmeme ho a vytlučeme to z něj, případně vysajeme kouzly.«

„Proč? Ať nás ke zřídlu prostě zavede."

»Jak myslíš. Tak jako tak je čas vyrazit.«

„Souhlasím. Pospěš si."

»A ty?«

„Já musím jet k Charvátům. Chudák Bojmír je po smrti. Něco mi říká, že právě o to čaroději šlo. Chtěl zastavit posla se žádostí o posily pro Hrutov. Proto ho musím zastoupit. Takže se rozdělíme."

Goryvlad švihl ocasem. *»Dobře. Nešetři koně, bráško. Útok na Hrutov na sebe nenechá dlouho čekat.«*

„Jestli něco zjistíš, ozvi se."

»Drž se, bráško. Měj oči i vzadu.«

„Ty taky."

Goryvlad se otočil a s čenichem u země vyrazil k lesu. Temnota mezi věkovitými stromy objala jeho černou siluetu jako ztracené dítě.

Rogan se otočil k draganské osadě. Na úpatí svahu hořela obrovská pohřební hranice. Její světlo bylo tak jasné, až se zdálo, že z hlubin pralesa předčasně vychází slunce.

„Takovou hrůzu Dragobor ještě nezažil," zachraptěl Sebedrag. Měl pečlivě ošetřené rány a viditelně se cítil o něco líp, dokonce odmítal snahu nejstaršího syna, aby ho podpíral při chůzi. „Ani tehdy před lety, když na nás zaútočili Charváti a vyvraždili polovinu kmene."

Rogan zachmuřeně přikývl. V očích se mu odrážely plameny pohřební hranice. Dragani s nejsilnějšími žaludky rozsekali živé mrtvé na kusy, aby už nemohli útočit. Roztřesenou a strašidelně mumlající změť pak navršili na hranici. Skutečná hrůza vypukla, když vzplanul oheň. Hlavy začaly skučet, jen se to rozléhalo. Údy sebou zuřivě škubaly a snažily se vyplazit ze žáru. Několik mužů stálo v kruhu kolem hranice, nabodávalo je na oštěpy a házelo zpátky do plamenů.

Rogan už za ty roky, co bojoval s temnými mocnostmi, viděl leccos, ale teď i on zhnuseně odvrátil zrak.

„Dohlédni na to, vladyko," pronesl se sevřeným hrdlem, zatímco přivazoval Bojmírovo tělo na hřbet kobyly. „Kosti a lebky rozdrťte na prach. Zároveň s popelem ho shrňte do pytlů a ty zakopejte hluboko do země a přivalte balvany. Pokud znáte zaklínadla proti zlým duchům a upírům, při pohřbívání je použijte. Všechna."

„Uděláme to," přikývl Sebedrag. Navzdory šupinaté kůži bylo vidět, že se mu z obličeje vytratila krev. „Máš mé díky, černokněžníku."

„Neděkuj. Odjíždím odsud s výčitkami, že jsem na vás přivolal tuhle pohromu."

„Nemohl jsi tušit, jaké mocnosti se Charvátovi plíží v patách."

„Právě že mohl."

„Na vině je hlavně prokleté vědmáctví, které i mého bratra proměnilo v démona. Mimochodem, co s ním? Neměli bychom ho také hodit do plamenů?"

„Čadraga vezmu s sebou, ještě by se mohl hodit. Už vám nebude škodit, slibuji. Víckrát o něm neuslyšíš."

Když ale Rogan vešel do polorozbořeného Sebedragova domu, místo Čadraga našel v koutě jen zbytky provazů. Zatímco všichni okolo panikařili, hnusákova hlava přehryzala pouta na zápěstích a kotnících. Musel to být směšný pohled, když osvobozené tělo upalovalo do lesů s vlastní hlavou v podpaží. Černokněžník se ale nesmál. Právě naopak, zlostně skřípal zuby. Slib, který dal před chvílí vladykovi, vyletěl ven komínem.

Dragani o Čadragovi ještě uslyší. A jak Rogan znal zlomyslnost osudu, určitě k tomu dojde v nejnevhodnější chvíli.

Slunce už stálo vysoko na obloze, když černokněžníka shrbeného v sedle vytrhly ze zamyšlení chraplavé hlasy vran a krkavců. Vzhlédl. Nad břehem Trstenice, asi dva hony za ním, kroužilo černé hejno. Zpomalil a sáhl po luku.

Zpoza vrb a olší se vynořilo rozcestí. Jedna větev rozeklané cesty pokračovala podél Trstenice dál na sever, druhá vedla na západ, ke Charváticím.

Uprostřed rozcestí stál košatý dub. Jak dokazovaly ztmavlé, téměř zahojené zářezy ve vrásčité kůře, kdysi sloužil coby obětní strom pro nějakého místního boha. Dnes z něj byla obyčejná šibenice. Na silných větvích se houpal půltucet těl, od suchých kostlivců až po čerstvé kousky. Jeden oběšenec dokonce ještě škubal nohama a z krpců

mu kapala moč a řídký obsah vnitřností. Smrdělo to hůř než hnijící oběšenci kolem.

„Čím se ten muž provinil?“

Ozbrojenci na koních se otočili, jako by blížícího se jezdce zaslechli až teď. Jejich nevlídné pohledy potemněly ještě víc, když uviděli mrtvolu na hřbetě kobyly.

„Do toho je ti hovno, černá hlavo...“ začal jeden z jezdců, ale zbytek nevraživého přivítání zarazilo rázné gesto velitele družiny.

„Zavři zobák, Utimíre.“ Padesátník měl vousy bílé jako sníh a husté jako čerstvě rozčesaný, dobře vysušený len. Bystré oči si změřily Rogana a zavadily o meč u jeho boku. „Tohohle poutníka určitě nechceš urazit a rozzlobit.“

„A to jako proč?“ ucedil Utimír zpupně.

Vojevůdce neodpověděl. Pobídl ušlechtilého grošáka k cizinci. Slunce se mu třpytilo na šupinovém pancíři a skvostně tepané přilbici, na postříbřené a jantarem vykládané rukojeti meče. Přestože o jeho urozeném původu nebylo pochyb, místo otázek neznámému odpověděl:

„Tohle žrádlo pro vrány,“ ukázal palcem přes rameno, „byl lupič, únosce, zloděj koní a sprostý vrah. Prznil ženy a občas i děti. Dnes jsme ho konečně chytili. Mým úkolem je střežit cestu a takové jako on bez okolků věšet do větru. Měl štěstí, že jen za krk.“

„Proč to tomu chlapovi vysvětluješ?“ nedal Utimír pokoj.

„Protože *tomu chlapovi*,“ odvětil bělovousý, přičemž nespouštěl pohled z černě oděného jezdce, „visí u pasu Krutomor, plamenný meč boha Radhosta. Kdyby ses místo vztekání a držkování pozorně díval, Utimíre, poznal bys, že máš před sebou strážce Krvavého ohně. Muži z jeho rodu mají právo žádat odpovědi i od vladyků a knížat.“

V tichu, které se po těch slovech rozhostilo, bylo slyšet jen krákání havranů. Utimír vytřeštil oči na černokněžníkův meč. Až teď si všiml šklebícího se démona na záštitě.

„Zdravím tě, Zubřivoji,“ sklonil černovlasý hlavu. „Právě tebe hledám.“

„Opravdu?“ Kníže se zamračil na kobylu s mrtvolou přehozenou přes sedlo. „Jak vidím, nevezeš mi dobré zprávy.“

„To já zřídka. Znáš toho muže?“

Vládce Charvátů došel blíž, naklonil se v sedle, popadl mrtvého za vlasy a podíval se mu do obličeje. Když se narovnal, jeho oči zmatněly, jako když chladnoucí polévku zastře mastný škraloup.

„Znám ho dobře. Předtím, než odjel s mým synem střežit Hrutov, Bojmír dlouhé roky bojoval po mém boku. Jak zemřel?“

„V boji.“

„S divokou zvěří, soudě podle ran.“

„Mýlíš se. Ale víc než způsob smrti by tě měl zajímat její důvod.“

Zubřivoj pozvedl bílé obočí. „Tak tedy?“

„Pospíchal k tobě s naléhavým vzkazem od Milislava. Někdo ale nechtěl, aby ho doručil. Proto jsem se toho ujal sám.“

„Co je to za vzkaz?“

„Kněžic žádá o posily.“

„Proti komu?“

„Všechno ti povyprávím cestou. Pospěšme si do hradiště, abys ještě dnes stihl svolat bojovníky k zítřejšímu odjezdu.“

„Tak brzy?“

„Věř mi, nesnese to odkladu. Nepřítel už je v pohybu a za každé tvé zaváhání může Milislav draze zaplatit.“

Zubřivoj zamžoural na sluneční kotouč stoupající k zenitu. „Tak to abychom opravdu práskli do koní. Chlapi, jedeme! Tady jsme beztak skončili. O zbytek se postarají krkavci.“

Ztuhlí Charváti se probrali. Zacinkala ozdobná kování na uzdách a třmenech, koně zafrkali, podkovy zakřesaly na kamení. Kníže a černokněžník přejeli do čela družiny a rychlým klusem vyrazili po cestě mířící k hradišti na západě.

Mrchožrouti kroužící okolo se nedočkavě slétli na čerstvou hostinu.

„Takže je to pravda,“ zabručel Zubřivoj do dunění kopyt na tvrdé, udusané cestě. „Ten věrolomný čubčí syn se díky magii vylízal ze smrtelných zranění a znovu si brousí zuby na Hrutov.“

Slunce se už přehouplo přes polední polohu, když se před jezdci konečně objevily Charvátice. Hradiště se rozkládalo na rozložitém ostrohu. Ze tří stran ho chránily příkré, trním a bodláčím naježené kamenité srázy. Nad mírnějším přístupovým svahem se zvedal mohutný val s palisádou.

„Slýchám tyhle zvěsti už od podzimu,“ pokračoval kníže ponuře, když družina vjela do vesnice v podhradí. Odevšad zvědavě vyhlíželi Charváti. Děti a psi hlučně doprovázeli jezdce k opevnění. „Ale doufal jsem, že jsou to jen přehnané zkazky. I Milislav mě na Kračunův svátek ujistil, že si s potížemi v Hrutovském lese poradí.“

„Jenže přišlo jaro a všechno je jinak," odvětil Rogan. „Nesmíš tu hrozbu podcenit. Oživení mrtví necítí strach ani bolest. Nemůžeš je znovu usmrtit. I když jim usekneš hlavu, pořád dokážou škodit, ničit, zraňovat. Proti takovému soupeři budeš potřebovat železo nejen v ruce, ale i v srdci. A musíš mít dost lidí. Všechny ozbrojence, které do rána shromáždíš."

„O to se neboj. Nebude nás málo. A co ty? Přidáš se?"

„Jistě. Ale nedělej si přehnané naděje, kníže. Na ty chodící mrtvoly zatím neúčinkují ani má kouzla. Stojí za nimi mimořádně mocná magie."

„Mocnější než tvoje? U Perunovy plamenné širočiny, kde Živan přišel k takové moci?"

„Živan? Ó ne, kníže, nepleť se. Ten tomu všemu nevelí."

Bílé obočí se zastavilo až o tepanou obrubu přilbice. „A kdo tedy?"

„To zatím nevím. Tvůj odpadlický bratranec je však podle všeho jen poslušnou loutkou v rukou někoho jiného. Tak jako všichni nemrtví. Když zázračná voda vytrhne jejich zmatené duše z Moraniných spárů a vrátí je do tělesných schránek, stanou se z nich tupí vykonavatelé cizí vůle. Na něco takového jsou nutná složitá a mocná zaklínadla. Odkud se vzala, je zatím záhadou. Ale brzy ji rozlouskneme. Goryvlad je vůdci útoku na draganskou osadu na stopě. Zkusím v noci zjistit, co vyčmuchal. Ráno snad budeme moudřejší."

„Goryvlad," rozšířily se knížeti oči. „Není to jméno tvého vlčího průvodce?"

„Správně."

„Takže on opravdu existuje? Ani v tomhle pověsti o tobě nelhaly?"

Rogan pohlédl na velmože a jeho oči se v přítmí průjezdu pod masivním valem zablýskaly. „Přijmi radu, kníže. Možná bys neměl všechno divné a tajuplné pouštět jedním uchem tam a druhým ven. Nebýt tvých věčných pochybností, byl bys na tuto situaci lépe připravený a osud Hrutova a tvého syna by teď nevisel na vlásku."

Byla už téměř půlnoc, když hradiště konečně ztichlo.

Charváti za sebou měli rušný den. Odpoledne a večer se na Zubřivojův rozkaz scházeli bojovníci z okolních vesnic. Muži a chlapci brousili zbraně, opravovali koňské postroje a zkoušeli nové tětivy. Ženy jim chystaly jídlo a oblečení na cestu. Ve výhni bez přestání duněla kladiva, na poslední chvíli doplňující zásoby podkov, hlavic

seker a hrotů šípů a oštěpů. Večer vzplanuly ohně a kníže se s vladyky, stařešiny a družiníky odebral do posvátného háje, aby složil žertvu Perunovi, Radhostovi a Živě. Pak se nalévala medovina a pivo, na rožních se opékalo maso z obětovaného býka a mladí tančili kolem vater. Ještě před půlnocí ale Zubřivoj vstal a hromovým hlasem hodokvas ukončil. Výprava do Hrutova měla vyrazit s prvním světlem. Muži si museli odpočinout a ráno vstát střízliví. Všichni se poslušně rozešli do postelí.

Jen co vřava utichla, nastal Roganův čas. Černokněžník jako duch vyklouzl z knížecího dvorce. Potřeboval klidné místo, kde ho nikdo nebude rušit. Jednoho takového si všiml, když přijížděli.

Velká část prostranství na ostrohu byla vyčleněna pro pohřebiště. Černokněžník beze strachu procházel mezi mohylami skrývajícími urny s popelem, ale i rovy, pod nimiž podle nových zvyků spočívaly nespálené ostatky. Rogan mířil do nejstarší části. Mezi starodávnými mohylami se nacházelo kruhové obětiště s malým kamenným oltářem uprostřed.

Poklekl u kamene, zabodl Krutomor do hlíny, zhluboka se nadechl a sklonil hlavu. Démon na záštitě blýskl očima a rudý svit se rozlil podél čepele. Pak přeskočil až na klečící postavu a zahalil ji. Když po chvíli Rogan zvedl hlavu, jeho oči hořely stejnými krvavými plameny.

»Goryvlade?!« vyslal, a v tom okamžiku se část jeho vědomí oddělila od těla a vzlétla jako přízrak na neviditelných křídlech. *»Jestli mě slyšíš, odpověz!«*

Před Roganovým zrakem se mísily dva obrazy. Pořád viděl mohyly, ale zároveň se kolem něj rozprostíral tajemný temný svět s tu a tam vyskakujícími modrými světélky. Neviděl tvary krajiny, stříbrnou stuhu Trstenice ani pahorky spící pod černou přikrývkou Hrutovského lesa. Dragobor pod sebou poznal podle hustšího shluku modrých světýlek – byly to totiž duše smrtelníků.

»Gorjo!«

»Bráško! Jsi moc daleko. Sotva tě vnímám.«

»Právě naopak, Gorjo. Jsem na dosah. Připrav se!«

»Hej, počkej chvíli! Snad nechceš… proklatě, víš, jak to nesnáším!«

Černokněžník si jeho námitek nevšímal a snesl se níž. Kolem něj se vyrojily matně blikající duše lesních tvorů. Mezi nimi jasně plápolal rudý plamen.

»Slyšíš?« štěkl na něj Goryvlad. *»Neopovažuj se!«*

Jenže v tu chvíli se jejich vědomí spojila, částečně se smísila a černokněžník uviděl svět vlčíma očima.

»Sto hromů z Perunovy prdele!« klel Goryvlad, až z toho Roganovi klečícímu v Charváticích zvonilo v lebce. *»Jako bys mě nabodl na rožeň. Skrz to místo kousek pod ocasem.«*

»Odkud víš, jaké to je být napíchnutý na rožeň?«

»Od chvíle, kdy se s tebou toulám po světě, se mě pokusili zabít tolika způsoby, že by to stačilo na vyhubení franckého vojska!«

»Dobře, už se tak nerozčiluj.« Černokněžník se bedlivě rozhlédl. Ne že by tady něco stálo za pohled – jen houbami porostlé kmeny, divoké propletence větví, trouchnivějící vývraty, husté mlází a křoví. Prastarý les, nikdy nedotčený lidskou rukou. A tma, hmotná a lepkavá jako huspenina. *»Co jsi zjistil? Našel jsi pramen?«*

»Až tam jsem se zatím nedostal. Ten hajzl, co ho sleduju od Draganových jeskyní, se v lese připojil k početné skupině na válečné výpravě.«

»Nemrtví?«

»Jak jinak? Asi padesát hrdlořezů, všichni po smrti a kouzly znovu postavení na nohy. Většinou lidé, ale také hrstka draganů. Dobře ozbrojení – zřejmě tou ukradenou franckou ocelí. A hádej co. Míří do údolí Trstenice.«

»Takže už to začalo. Musíš varovat hrutovskou posádku.«

»Kam myslíš, že teď běžím?«

»Dobře. Snad tě vyslechnou.«

»Uvidíme. Když nejsi se mnou, lidé mě většinou zdraví šípem do kožichu.«

»To přežiješ. Musíš Hrutovanům vyřídit, aby se dobře opevnili a čelili útoku, jak nejdéle dokážou. Zubřivoj ráno vyrazí synovi na pomoc asi se stovkou ozbrojenců. Hrutov musí vydržet do jejich příchodu.«

»Nevím, nevím, bráško. Sám víš, jak je těžké ty začarované parchanty zabít…«

»Kdo jim vlastně velí?«

»Kromě nemrtvých je tu hrstka ozbrojenců, kterých se Morana ještě nedotkla. Vodu pili, ale zaživa, takže budou nezranitelní jako Čadrag. Jeden z nich má hlavní slovo, zjevně je zvyklý rozkazovat.«

»To vypadá na Živana. Takže jsem se mýlil. Nevstal z mrtvých. Voda ho uzdravila dřív, než ho rána po Milislavově šípu poslala do Návu. Koho jsi ještě viděl?«

»Dobře oblečené muže beze zbraní, zato ověšené amulety a s kněžskými žezly v rukou. Na sto honů z nich páchnou kouzla.«

»Kolik jich je?«

»Tři, včetně našeho kamaráda z Dragoboru. Jeden starší rozkazuje, dva mladší budou jeho učni nebo pomocníci.«

»Samé špatné zprávy, Gorjo. Zubřivoje jimi ráno nepotěším.«

»Aspoň Charváti pořádně pobídnou koně. A teď už laskavě vypadni z mé hlavy. Pospíchám, a když se mi mícháš do myšlenek, zakopávám a vrážím do stromů jako štěně, které právě vylezlo z vlčice.«

»Ohlas se, až budeš vědět víc.«

»Jasně. Padej!«

Roganovo vědomí vyklouzlo z vlkova mozku, a jako když práskající karabáč švihne zpátky, vrátilo se do těla na pohřebišti. Prostor oddělující černokněžníka od Goryvlada se proměnil v černou šmouhu. Čepel Krutomoru pohasla. Rogan vyčerpaně sklonil hlavu.

Když se mu ustálil dech a narovnal se, jeho oči byly zase temné, jako by mu Krvavý oheň vyškvařil bulvy z důlků.

Milislav vyšel ze srubu a připnul si k boku francký meč ve stříbrem vykládané pochvě. Přivítalo ho sychravé, nevlídné ráno. Skoro jako by Morana zvrátila tok času a uprostřed jara se náhle vrátila zima.

„Asi jsem tě přes dveře špatně slyšel," zavrčel kněžic na družiníka, který na něj čekal na zápraží. „Řekl jsi *vlk*?"

„Čeká před bránou," potvrdil ozbrojenec a nervózně zavrtěl patkou kopí v hlíně. „Obrovský černý vlk. A dožaduje se rozhovoru s tebou. Zná tvé jméno."

Milislav si prsty prohrábl plavé, téměř bílé vlasy a nasadil si přilbici. „Přiznej se, Božku, chlastal jsi? V noci byla na hlídce zima, tak jste si načali soudek s medovinou. Anebo jste uvařili polévku z těch divných hub, po kterých jste minule viděli nad hradištěm poletovat upíry a chtěli skákat z bránové věže. Je to tak?"

Družiník se ale pod kněžicovým zkoumavým pohledem ani nezachvěl. „Ne, pane. Možná jsem nevyspaný, ale vím, co jsem viděl a slyšel. Před bránou čeká vlk a chce s tebou mluvit."

„Mluvící vlk, jo?"

„Ne úplně. Slova mu nevycházejí z tlamy. Ozývají se ti přímo v hlavě, jako by ti ta potvora dokázala vniknout myšlenkami přímo do mozku..."

Božek ztichl, protože si všiml, jak se na něj Milislav dívá.

„Pojďme, Božku. Ale varuju tě. Dnes na hloupé žerty opravdu nemám náladu!"

»Žerty? Vypadám jako cvičený pes potulného kejklíře? Nemám pro vaše pobavení žonglovat s jablkem na čenichu?«

Muži na noční hlídce se neožrali a neviděli přízraky. Na cestě stoupající od Trstenice k hradišti, kousek před valem, skutečně seděl černý vlk s tlamou, za niž by se nestyděl ani medvěd. Posádka Hrutova, přilákaná rychle se šířící zvěstí, se sbíhala na hradbách. Počáteční zvědavost v obličejích mužů se plynule měnila v údiv a potom zděšení. Polohlasně volali bohy a duchy předků, aby běsa zahnali zpátky do lesů. V hradišti neměli žrece ani zaklínače. Obětní rituály vedl sám Milislav – právě proto se teď k němu obracely všechny pohledy.

Kněžic sebral odvahu a přešel k předprsni mohutné roubené věže nad bránou.

„Co jsi zač? Odkud přicházíš a s jakými úmysly?“

»Kdo se ptá?«

„Jsem Milislav, syn Zubřivoje, knížete Charvátů. Velím této tvrzi…“

»Výborně, právě tebe hledám. Nesu ti výstrahu. Z lesů se blíží pohroma. Živan a jeho horda se včera vydali na pochod ke Hrutovu. Šli celou noc a brzy budou zde. Jsou jich přes čtyři tucty. Dost na to, aby zlomili vaši obranu. Hlavně když vezmeme v úvahu fakt, že jsou nemrtví a není možné je zabít.«

Na ochozech to zahučelo. Milislav se mračil jako modla válečného boha. Chvíli nechal muže, aby kleli, zaklínali se a žvanili o tom, že vlk sám je vyslancem zlých mocností z lesa a přišel nahlodat jejich odvahu.

Potom zařval, aby zavřeli huby.

„Kdo jsi?“ zeptal se do překvapeného ticha. „Kdo tě poslal? A proč bychom ti měli věřit?“

»Jsem Goryvlad. Už jsi to jméno slyšel?«

„Slyšel.“ Kněžic se ani nesnažil zamaskovat údiv.

»Výborně, to nám zjednoduší vysvětlování. Poslouchej mě pozorně, kněžici. Bojmír do Charvátic nedorazil. Ti parchanti z lesa se nějak dozvěděli, že veze Zubřivojovi žádost o pomoc. Poslali čaroděje, aby ho zastavil. Uspěl.«

Milislavovi se zastavilo srdce. „Takže… pomoc nepřijde?“

»Přijde. Můj společník Bojmírovo poselství doručil.«

„Tvůj společník?“

»Když jsi slyšel o mně, určitě víš, o kom mluvím.«

„Och… ano.“

»Černokněžník zburcoval Zubřivoje a v tuto chvíli ti už spěchá na pomoc. Ale nedorazí včas. Vojsko mrtvých je jen pár honů odsud.«

Podél palisády se rozlévalo vyděšené ticho. Milislav sevřel mezi zuby špičky plavých knírů.

»Můžu vám pomoci,« naléhala šelma před bránou. *»Mám čarodějnou moc, takže zkusím zadržet zaklínače, kteří ovládají Živanovu odpornou družinu.«*

Mlčení se prohlubovalo. Milislav na sobě cítil tázavé pohledy svých mužů. Vyplivl kousky vousů a naklonil se nad předprseň.

„Nemůžeme tě pustit dovnitř. Možná jsi nás opravdu přišel varovat, ale stejně dobře to může být lest, na kterou ošklivě doplatíme.“

Vlk se zvedl na všechny čtyři. Slyšeli, jak podrážděně zafuněl. Pak ale odpověděl:

»Jak myslíš, kněžici. Je to tvé rozhodnutí. Budeš ho litovat, ale v této situaci nemám čas přesvědčovat tě. Pokusím se tu bandu zastavit na vlastní pěst. Anebo ji aspoň zpomalit. Ty zatím svolej všechny muže a připrav hradiště na útok.«

„To už se v tuhle chvíli děje,“ přikývl mladý vůdce.

»Ať vás chrání bohové,« vyslal Goryvlad naposledy, ukázal mužům na hradbách ocas a rozběhl se po cestě zpátky k řece.

Milislav přimhouřil oči. Pak se prudce nadechl.

„Hej, vlku! Počkej!“

Goryvlad se zastavil a ohlédl se.

„Otevřete vrata!“ obrátil se kněžic k bránové hlídce. „Máte nasráno v uších?!“ zařval, když se nehýbali. „Pusťte ho dovnitř. Hned! A nezírejte s otevřenými hubami jako kojenec na cecky! Všichni do zbraně! Chci každou línou kůži okamžitě vidět na hradbách. Čeká nás boj!“

Po cestě k Jelenímu brodu se pohybovala impozantní jízda. V čele bok po boku rychle klusali Zubřivoj a Rogan. Následovaly je asi dva tucty knížecích družiníků – zvonili šupinovými pancíři, blýskali hroty kopí, kováním štítů a špičatými přilbicemi. Za nimi jelo asi třicet prostě oděných jezdců, ozbrojených sekerami, oštěpy a luky. Knížecí zástava se znamením zubří hlavy se jim třepetala nad hlavami.

Když podkovy zařinčely na kamenitém břehu, Rogan sebou najednou trhl, zasyčel skrz zatnuté zuby a skrčil se – jako by ho probodl neviditelný šíp a ostrá bolest mu vyrazila dech. Kníže škubl uzdou a pohotově natáhl ruku, aby klesajícího černokněžníka přidržel v sedle. Rogan ale udělal odmítavé gesto.

„Zvládnu to," nadechl se a narovnal ramena. „To je jen Goryvlad…"

„Spojil se s tebou?"

„Jak se to vezme. Zasáhla mě vlna jeho kouzel. A bolesti."

„Stalo se něco v Hrutově?"

„Zjistím to. Pokračujte, na druhém břehu vás dojedu."

Velmož váhavě přikývl a pokynul družině. Rogan zastavil vraníka u vody. Charváti projíždějící okolo se o něj otírali tázavými pohledy a vydávali se přes řeku. Voda stříkala a pěnila, kopyta hluše bušila do kamenitého dna. Zubřivoj se na opačném břehu ohlédl. Černokněžník právě sesedl a tasil meč.

»Gorjo?! Slyšíš mě? Co to bylo?«

Žádná odpověď. Rogan opřel Krutomor o zem a zatlačil hrot mezi oblázky. Démonovy oči zablikaly. Rudý svit zalil neklidnou hladinu Trstenice.

»Gorjo!«

»Bráško…«

Bylo to slabé, hodně slabé. Pokud Goryvlad vyslal víc slov, pohltila je vzdálenost.

»Co se děje, Gorjo?« naléhal Rogan. *»Mluv!«*

»Zaútočili…«

»Nemrtví? Na Hrutov?«

»Schytal jsem to, bráško… Chtěl jsem zastavit ty podělané… Už nemám sílu…«

Hlas v Roganově mysli ztichl.

»Gorjo!«

Žádná odezva. Černokněžník rozdrtil mezi zuby strašnou kletbu.

Milislav se vrávoravě postavil, smetl ze sebe doutnající dřevěné třísky a zvedl zrak. Vytřeštěné oči svítily ze začouzeného obličeje.

Vír magie, který mezi sebou roztočili Goryvlad a trojice nepřátelských čarodějů, se náhle změnil v nenasytný plamen. Ten s ohlušujícím hučením spolkl bránovou věž, samotná vrata i kus palisády. Muži padali z ochozu a kutáleli se po valu jako ječící živé pochodně.

Goryvlada to vystřelilo daleko mezi sruby. Z nehybného černého těla se kouřilo.

Ozvaly se dunivé nárazy. Milislav pohlédl na bránu. Vrata planula, jako by bylo dřevo polité hořlavým olejem. Útočníkům ale žár vůbec nevadil. Obořili se na bránu beranidlem z bukového kmene.

A závora se zlomila.

Milislav s hrstkou statečných mužů v patách vkročil do průjezdu a tasil meč.

Další úder rozrazil vrata dokořán. Mezerou se do hradiště s nelidským vytím nahrnuli nepřátelé.

Muže v jejich čele Milislav navzdory všudypřítomnému kouři okamžitě poznal.

„Vítej, Živane," zavrčel a rozmáchl se mečem.

Vladykův obličej nebyl smrtelně bledý jako tváře nemrtvých, kteří se valili za ním. Jeho oči mrkaly a byly plné nenávisti a pomstychtivosti, tedy pocitů, jež už byly jeho tupým poskokům cizí.

Přesto neodpověděl. Jen vycenil zažloutlé zuby, zvedl čepel s rezavými skvrnami nad hlavu a skočil.

Byl sychravý večer a čím dál těžší mraky zastřely krajinu nevlídným šerosvitem. Navzdory tomu knížecí družina už z dálky viděla mohutný černý sloup stoupající nad lesnaté kopce u Trstenice. Jezdci bez jediného slova zrychlili. Koně byli po celodenní jízdě polomrtví únavou, ale s chraplavým ržáním naposledy zabrali a přešli do rychlého klusu.

Když odbočili z říčního údolí a zpoza stromů se vynořila rozlehlá opevněná vyvýšenina, obavy v srdcích se změnily v nefalšovanou hrůzu.

„U všech bohů na Veledubu," zasténal Zubřivoj.

„Jedeme pozdě," dodal Utimír.

Tentokrát byla jeho obvyklá nabručenost na místě.

Plameny neviděli, požár už ztratil sílu. Z věže nad bránou zbyla jen zuhelnatělá kostra. Val pokrývaly doutnající trámy, palisáda cenila černé, vykotlané zuby. Kouř se ale valil především zpoza hradby; jeho množství svědčilo o rozsáhlé zkáze.

Družina znovu zpomalila do kroku. Kníže tasil meč. Muži následovali jeho příkladu, do rachotu kopyt zařinčela ocel.

„Počkej, kníže," řekl Rogan. „Mohla by to být past."

„Není tu živé duše," namítl velmož nepřítomně a pokračoval nahoru do kopce.

„To nemůžeš vědět. Mohou se skrývat v dýmu, jim určitě nevadí. Jestli je to tak, odhalím je. Dej mi chvilku. Slyšíš?!"

Zubřivoj sebou skoro vylekaně trhl a konečně opětoval černokněžníkův pohled. Až teď se vrátil myslí do přítomnosti. Přitáhl uzdu a zvednutou rukou zastavil družinu.

„Máš pravdu, Černý. Jeď. Pospěš si. Můžou tam být ranění, kteří potřebují naši pomoc."

Rogan o tom vážně pochyboval, ale přikývl a pobídl vraníka k hradbě. Na úpatí valu sesedl a tasil Krutomor. Čepel se změnila v živý plamen. Černokněžník vědomím propátral hradiště. Žádné známky života. Vzhledem k tomu, proti komu stáli, to však nemuselo nic znamenat.

Průjezd brány byl zasypaný troskami věže, a tak vystoupal po příkrém valu a vjel do hradiště průlomem ve zničené palisádě.

Bylo tam horko jako v kovářské výhni. Všechno halil dým, hustý a všudypřítomný jako mlha v podzimním ránu. Rogan sjel z valu a s planoucím mečem v ruce pokračoval mezi obydlí. Z kouře vystupovaly černé zbytky dřevěnic, na nichž ještě tu a tam zatančil plamen. Všude kolem trčely ze země šípy, povalovaly se polámané oštěpy, cáry oblečení, rozsekané štíty. Rogan si všiml několika tmavých skvrn – navzdory kouři ucítil pach krve. Po tělech však nebylo ani stopy.

Zastavil se a sevřel rukojeť Krutomoru v obou dlaních. Dým prostoupila chvějivá rudá záře, jako by se požár znovu nenasytně rozhořel. Roganovo vědomí objalo celé návrší.

Ne. Žádný život. Jen jedna osamělá duše šourající se uličkou přímo k němu.

„Gorjo?"

»Bráško…«

V tom jediném slově byla slyšet nesmírná únava – sotva Roganovi proniklo do mysli. Rychle vykročil čtyřnohému stínu vstříc.

„U bohů. Už chápu, proč ses celý den neozýval."

»Schytal jsem to naplno. Ještě pořád v sobě nevykřešu ani jiskřičku magie…«

Vlk se unaveně posadil. Jazyk mu visel z tlamy. Rogan si k němu klekl, opřel Krutomor hrotem o zem a nechal Krvavý oheň, aby je oba zahalil. „Tohle ti dodá sílu."

»Doufám. Vyplýtval jsem kouzla na ty tři vědmáky. Měl jsi pravdu,

tohle nejsou obyčejní mastičkáři. Dal jsem jim zabrat, ale nakonec se mnou stejně zametli celé hradiště…«

„Pospíchali jsme, jak jen to šlo."

»Vím. Ale všechno se seběhlo strašně rychle. Už v poledne stála bránová věž v plamenech. Krátce potom se ta havěť prosekala dovnitř.«

„Černý!"

Rogan se ohlédl k valu. „Tady jsem! Pojďte, už nic nehrozí."

Z kouře se jako bludné přízraky vynořovali družiníci. Před Goryvladem se měnili v sochy s vytřeštěnýma očima.

„Takže tohle je…" začal Zubřivoj, ale v půlce věty se rozkašlal. Kouř ho štípal v očích i v krku.

„Ano. Goryvlad. Poslední živá duše v Hrutově."

„Och… bohové." Velmožova ruka s mečem poklesla. „Kam se všichni poděli? Kde je můj syn?"

»Pryč,« odpověděl mu Goryvlad. Zubřivoj se polekal hlasu v lebce, ale potom pochopil. *»Viděl jsem, jak ho pohltil dav útočníků. Obávám se, že padl. Tak jako všichni. Ta banda z lesa nebrala zajatce. Pobila obránce do posledního muže.«*

„A kde jsou tedy mrtvoly? Nevidím tady ani…" Knížeti se zlomil hlas. Tentokrát ne kvůli kouři. „Ach ne. U Peruna, to ne!"

»Odtáhli všechna těla do lesa,« potvrdil Goryvlad. *»Nepochybně je chtějí oživit kouzly a posílit jimi své šiky. Možná se s Milislavem ještě setkáš tváří v tvář, Charváte. Radím ti, měj v tu chvíli po ruce zbraň, protože už to nebude tvůj syn, ale nemyslící netvor, lačnící po krvi.«*

Vladařova ruka pevně sevřela meč. „To nedovolím. Slyšíte, chlapi? Zpátky ke koním! Okamžitě vyrazíme po nepřátelské stopě!"

Uprostřed otočky ale Zubřivojovo rameno uvázlo v Roganových prstech.

„Zadrž, kníže. Neunáhli se."

„Pusť mě, Černý!" zablýskaly velmožovy oči. „Z mého syna se nesmí stát začarovaný přízrak. Zabráním tomu!"

„Ne, když budeš jednat neuváženě!" sykl černokněžník a oči se mu změnily v ohnivé štěrbiny. „Zachovej chladnou hlavu. Potřebujeme odpočinek, hlavně koně. Když je budeme štvát dál, brzy pod námi pojdou. Navíc se stmívá a jen hlupák by se vydal do lesa v noci. Kdyby nás přepadli za tmy, neměli bychom nejmenší naději. Musíme počkat do rána. Vyrazíme s prvním světlem. Souhlasíš?"

Popuzený Zubřivoj se vykroutil z Roganova sevření a o krok ustoupil. Chvíli se dokonce zdálo, že proti černokněžníkovi pozvedne

meč. Okolostojící družiníci byli ve střehu. Goryvlad vstal na všechny čtyři a varovně zavrčel.

„Souhlasíš?!“ zopakoval Rogan a oči mu znovu zazářily.

Ve vzduchu to ještě chvíli jiskřilo napětím. Pak se ve vojevůdci něco zlomilo. Tělo se uvolnilo, ruka s mečem ochabla, skoro pustila rukojeť.

„Souhlasím,“ vydechl Zubřivoj. „Nevím, co to do mě vjelo...“

„Ovládla tě obava o syna,“ řekl Rogan. „Ale přemýšlej rozumně. Potřebuješ si dát doušek medoviny a nechat průchod žalu. A potom se pořádně vyspat, stejně jako všichni. Ale ne tady. Utáboříme se dole u řeky.“

„Ano,“ promnul si kníže dlaní obličej. „Tak jako tak musíme počkat na pěší posily. Takhle je nás málo.“

»Zoufale málo,« upřesnil Goryvlad. *»Jestli ty svině oživí i padlé z Hrutova, bude jich dohromady víc než tvých mužů. A to není dobrá zpráva.«*

„Já něco vymyslím,“ rozsekl houstnoucí chmury Rogan a nechal plamen Krutomoru zhasnout. „Přijdu na to, jak ty mršiny poslat nejkratší cestou zpátky do Návu.“

Když průlomem v palisádě opouštěli spáleniště, dým se už mísil s padajícím soumrakem a Hrutov se rychle nořil do tmy. Než dorazili k řece, hradiště za nimi splynulo s bezhvězdnou nocí, jako by ho navždy pohltila nicota.

Už od rána pršelo. Žádný liják, ale drobný, vytrvalý déšť. Charváti cestující lesem ho zpočátku skoro necítili a doufali, že zdánlivě neprostupnou klenbou spletených korun vůbec nepronikne. Trpělivý déšť se však větvemi prodral a nakonec ho byl plný les. Ještě před polednem měli muži šaty ztěžklé vodou a studená vlhkost se prodírala až ke kostem. Už tak pochmurná nálada se ještě zhoršila a přímo se zhmotňovala kolem průvodu jako šedivý stín.

Stopy nemrtvých je přivedly na lesní stezku, ale postup to nijak zvlášť neurychlilo. Porost byl pořád nepřátelský – trnité houštiny a nízko visící větve se snažily přehradit chodník a kořeny jako by ožívaly a schválně nechávaly muže zakopávat. V sedle se jet nedalo, všichni družiníci museli sesednout a vést koně za sebou. Za nimi se vlekli pěšáci, kteří dorazili ke Hrutovu až k ránu. Přestože byli k smrti vyčerpaní dlouhým pochodem, kníže jim odpočinek nedopřál.

Bledé obličeje, kruhy pod kalnýma očima a šouravý krok je proměnily v dlouhou řadu přízraků. Kráčeli mlčky, jen občas někdo zaklel, když oštěp opřený o rameno setřásl z listí spršku vody někomu za krk.

Klikatá stezka je během dne převedla přes několik potoků. Pozdě odpoledne na ně na břehu jednoho z nich čekal Goryvlad. Očividně byl znovu při síle – celou noc spal jako zabitý a ráno vstal neposedný jako štěně. Neustále slídil a čenichal v houštinách okolo, zjevoval se a zase mizel, vytrvale hledal případnou past nebo jiné nebezpečí.

»Bráško, tady,« přivítal blížící se čelo průvodu a sklonil čenich k zurčící vodě. *»Myslím, že je to ono.«*

Rogan si dřepl vedle vlka a ponořil špičky prstů do chladného proudu. V očích mu zatančily rudé plamínky.

Vzápětí se bleskově natáhl a popadl ohlávku Zubřivojova koně, který právě sklonil čenich k vodě. Hřebec sebou polekaně trhl.

„Dejte pozor," vzhlédl černokněžník k tázavě se tvářícímu knížeti a pomalu se vztyčil. „Z tohoto potoka nesmí nikdo pít. Ani muži, ani koně. Voda je začarovaná. Řekni to všem."

„Takže už jsme blízko," zabručel Zubřivoj. Byla to první slova, která ze sebe od rána vysoukal. Vládce Charvátů kráčel lesem zamračený, s nepřítomným pohledem, obrácený do sebe. Zármutek z něj úplně vysál předchozí sílu a bodrost. Navíc ho Rogan často viděl zvedat ke rtům čutoru, takže nezdravý lesk v očích měl více příčin.

„To nevím. Neunáhloval bych se. Co myslíš, Gorjo?" zeptal se Rogan vlka, který se mezitím přebrodil na druhý břeh. „Kouzla ve vodě jsou zatím slabá."

»Jsou zředěná spoustou menších přítoků. K prameni je to ještě kus cesty. Půjdeme proti proudu…«

Zubřivoj poslal Roganovu výstrahu dál a potom si z něj vzal příklad a vytáhl se do sedla. Les u potoka byl o něco vzdušnější, takže se zdálo, že aspoň kousek můžou jet na koních.

Na druhém břehu ale Rogan znovu přitáhl uzdu. Stáhl si kápi do týla a upřeně se zadíval do lesa. Oči mu znovu planuly.

»Co je?« zavětřil Goryvlad stejným směrem.

„Něco tam je."

»Máš pravdu,« přisvědčil vlk po chvíli a podvědomě vycenil tesáky. *»Hluboko v lese. Zdá se, že je to nasáklé stejnými kouzly jako nemrtví a voda v potoce. Ale horda z Hrutova to nebude.«*

„Spíš Čadrag."

»Co ten by tu pohledával?«

„Včera u Trstenice jsem měl pocit, že nás někdo sleduje. Mohl by to být on. Smrad jeden. Lační po pomstě."

»Hm. Čadrag by byl ten lepší případ. Musíme se mít na pozoru.«

„To musíme tak jako tak."

Goryvlad vyrazil po pěšině podél bystřiny. Rogan a Charváti ho následovali.

Mrholení neustávalo.

V tichém lesním přítmí udeřilo do hlíny velké kopyto. A za ním druhé, třetí, čtvrté. Zašustilo listí, zapraskaly větve. Hustou změť křoví, trní a vysokého kapradí rozhrnul robustní stín. Pohodil hlavou, aby setřásl pichlavé šlahouny, a zvedl čenich. Širokými nozdrami plnými hmyzu nasál vzduch.

Vzápětí se z tlamy skrz vyceněné tupé zuby vydralo temné zavrčení. Znělo to jako ozvěna vzdáleného hromu.

„Než se nadějeme, setmí se," vzhlédl Zubřivoj. Řidší větve nad bystřinou jim dnes snad poprvé umožnily zahlédnout šedou oblohu. „Musíme se včas utábořit. V téhle slotě se ale kdovíjak nevyspíme. Studená zem z nás jen vysaje sílu a rozbolaví nám klouby."

„Pojedeme, dokud to půjde," odvětil Rogan. „Ale v noci pokračovat nemůžeme. Les se ponoří do takové tmy, že si neuvidíme na špičku nosu. Kdyby nás přepadli... Hej, co zase máš?"

Dlouhatánský husí pochod Charvátů někde daleko vzadu ještě pořád překračoval bystřinu, když Goryvlad znovu sklonil čenich k zemi a nervózně zavrtěl ocasem.

»Pojď se podívat.«

Rogan se sklonil v sedle a přelétl pohledem otisky v měkké hlíně.

„Vypadá to na stopy býčích kopyt. Zřejmě se nějaký tur přišel k potoku napít. Proč mě tím..." Rogan ztuhl. „Do prdele."

»Přesně. Pokud nějaké zvíře pilo tuhle vodu, bude silné a nezranitelné.«

Černokněžník se zamračeně narovnal. „A představ si, že by se proud dostal k mršině..."

Čaroděj a vlk se jako na povel zároveň ohlédli zpátky do lesa, odkud před chvílí vycítili hrozbu.

Goryvlad jako první proměnil zlou předtuchu ve slova.

»To není Čadrag, bráško.«

Obrovská čtyřnohá masa se prodírala lesem k bystřině. Postupně zrychlovala, hnaná sílícím pachem člověčiny. S praskáním rozrážela porost, až kolem ní létaly třísky a větvičky ostružiní, vířilo listí. Ostré konce ulomených větví jí rozdíraly boky, až tryskala lepkavá černá krev, ale zvíře si toho nevšímalo. Vůbec necítilo bolest. Bylo jako rozhýbaná modla, která bezohledně drtí všechno, co jí přijde do cesty.

Dusot kopyt se slil do hrozivého dunění. Lesem se prohnalo strašlivé ryčení.

„Velesova střeva," ohlédl se Zubřivoj zaskočeně.

Charváti uslyšeli praskání a dupání a hned věděli, že se na ně z lesa valí něco strašného. Dlouhá řada u potoka se roztrhala do zmateně křičících, taseným železem řinčících hloučků. Koně vyplašeně ržáli, vráželi jeden do druhého, bubnovali kopyty do pěšiny a kymáceli jezdci v sedlech jako slaměnými panáky.

„Pozor!" zvolal Rogan, otočil vraníka a vyrazil zpátky podél potoka. Goryvlad se hnal za ním.

»Uhněte! Z cesty!«

Koruny stromů se otřásly, k obloze s křikem vzlétli ptáci. Černokněžník tasil meč. V okamžiku, kdy čepel vzplanula, se na pěšinu s řevem vyřítilo něco velkého, těžkého a zuřivého.

»Černobohovy koule!«

Černokněžník spatřil mohutnou tmavou hromadu, která vtrhla do zmatku na pěšině. Zazněl drtivý náraz, zazvonila zbroj i koňský postroj a do potoka se zřítil řičící kůň i s jezdcem.

Obrovský útočník je podupal a v gejzírech vody vyběhl na druhý břeh. Tam se se zlostným funěním otočil. Na okamžik ho spatřili v plné kráse.

Anebo spíš v plné odpornosti.

Statný zubr musel být postrachem lesa už zaživa. V kohoutku měřil dobrý sáh a dlouhou černou srstí zarostlé plece měl široké jako medvěd. Rohy skropené čerstvou krví čněly k obloze jako dva nebezpečné bodce, střapatá bradka pod čenichem se podrážděně chvěla.

Nejhorší ale bylo, že robustní tělo pokrývaly trhliny a díry. Z rozpáraného břicha visely kusy vnitřností, z děr po vytrhaném svalstvu svítila žebra. Z pravé zadní nohy zbyly jen šlachami a chuchvalci srsti pokryté kosti. Zubr se hemžil hmyzem a larvami.

Navzdory tomu zakoulel kalnýma očima, znovu zařval a vyrazil zpátky přes potok.

„Uhněte!“ vykřikl Rogan, ale zbytečně, musel škubnout uzdou před hrází zmatkujících Charvátů a střečkujících koní.

Zubr se vřítil mezi jezdce. Rohatá hlava udeřila napravo nalevo. Někdo se svalil ze sedla a jeho žebra popraskala pod kopyty. Kůň s rozpáraným bokem bolestně zaržál a rozběhl se do lesa, jenže střeva se mu zamotala do křoví a trní a strhla ho k zemi.

„Oštěpy a kopí!“ vykřikl Zubřivoj.

Několik hrotů se mihlo vzduchem a probodlo mršinu. Pro zubra to zjevně byla jen komáří bodnutí. Rohy se zabořily do dalšího koňského boku a zároveň rozdrtily nohu ve třmenu. Jezdec se svalil ze sedla. Příšerný řev měnil mozek na kaši a kosti v huspeninu.

Rogan strhl vraníka stranou a vjel do potoka. Goryvlad vtrhl do houštiny bušících koňských nohou a rychle se jí protáhl na prostranství, které se vytvořilo kolem běsnícího zubra. Zvíře oduševněle dupalo po jednom z padlých jezdců – kopyta potřísnila krev – a vlka si nejdříve nevšimlo. Až když se mu tesáky zabořily do šíje a váha útočící šelmy jím rázně škubla, obr vztekle zaryčel. Otočil se za nevítaným břemenem a zalomcoval jím jako divoký kůň, jemuž poprvé nasadili sedlo. Goryvlad poletoval jako špinavý hadr a slizká černá krev mu plnila tlamu a nozdry. Přesto se nepustil.

Blízko zaduněla kopyta. Bručoun Utimír se rozmáchl a vší silou zabořil kopí do zubřího boku. Nebyl to špatný zásah, ale družiník udělal osudnou chybu.

Nepustil ratiště hned.

Živá mršina poskočila. Utimír s překvapeným výkřikem vyletěl ze sedla a spadl hlavou dolů do potoka. Přilba břinkla do kamenů, něco hlasitě křuplo.

„Pusťte mě na něj!“ vykřikl Zubřivoj a odstrčil stranou posledního překážejícího družiníka. „Já tu hromadu červů naučím!“

Medovinou posilněný velmož se vztyčil ve třmenech a hodil těžký oštěp. Do hodu vložil všechen žal, nenávist a pomstychtivost – od rána se jich v jeho srdci nahromadilo až až.

Zubatý hrot vnikl do těla nad levou přední nohou, propíchl vyžranou, napůl prázdnou hruď a vylezl dole těsně před pravým hnátem.

Zubr zakopl a svalil se na bok. Oštěpy a šípy popraskaly. Goryvlad odletěl stranou, mezi zuby kus zubří šíje.

Blízko nehybného Utimíra zarachotily v korytě bystřiny podkovy černého hřebce. Vysoko stříkající vodu rozzářil rudý svit, takže se zdálo, že černokněžník projíždí krupobitím třpytivých rubínů.

Zubr se neohrabaně zvedl na přední nohy. Ze slizkých, mouchami se hemžících nozder se vydralo pomstychtivé ryčení.

Rogan za jízdy seskočil z vraníka a s planoucím Krutomorem nad hlavou doběhl k zubrovi. Zvíře k němu obrátilo pohled tupých, jakoby slepých očí.

„Černoboh!“ Rogan udeřil. Vší silou. Radhostův meč s třepetavým plamenným chvostem prolétl zubrovým krátkým krkem. Z tlamy vyšlehl ohnilý jazyk, mrtvé oči vystříkly. Rohatá hlava se skutálela na pěšinu. Charváti zajásali.

Předčasně. Bezhlavé tělo ztuhlo jen na chvilku, možná na jediný úder srdce.

Potom zešílelo.

Zatímco hlava bučela v trávě na břehu, čtyřnohé torzo naslepo poskakovalo a běhalo kolem. Vráželo do stromů i koní, drtilo keře i kosti. Goryvlad mu chňapl po zadních nohou, ale dostal tvrdý kopanec a odletěl do lesa. Rogan zaútočil z druhé strany, ale i do něj vrazila páchnoucí masa tak, že se svalil do mokré trávy. Jen tak tak se vyhnul bušícím kopytům, pohotově se zvedl do kleku a vodorovně sekl.

Zubrovy přední nohy odpadly a tělo se zřítilo pahýlem krku k zemi. Zadní kopyta ještě chvíli metala kolem trsy mechu a hlíny, ale Rogan k nim přiběhl a dvěma rychlými údery zbavil běsa i zadních končetin.

Vřava utichala jen zvolna. Muži se snažili uklidnit jančící koně. Údery seker tišily bolestné řičení raněných zvířat. Zezadu se k dějišti příšerného zápasu drali pěšáci a snažili se zjistit, co se vlastně stalo.

„U všech lesních běsů,“ zachraptěl Zubřivoj a sklouzl ze sedla. Zhnuseně zíral na červivý trup, nohy a hlavu, pořád se zmítající v rostoucí kaluži hnilobného slizu. Kolem se šířil ohavný smrad, mouchy podrážděně bzučely, z mršiny se sypaly larvy. „Ta obluda je na kusy, a přesto v ní doutná život a snaha ničit a zabíjet. Ani tvůj meč, pocházející od bohů, s ní neskoncoval.“

»Přesně jak jsem se obával,« přivlekl se z lesa Goryvlad, pokopaný kopyty, ale jinak bez vážnějších zranění. *»Vlci nebo medvěd strhli zubra právě u potoka. Než ho stačili sežrat, voda ho vzkřísila…«*

„Utimír za svou odvahu zaplatil životem,“ zamračil se Zubřivoj k potoku. „Vaz mu praskl jako špejle. Byl to mrzout a někdy bych mu

nejradši zavřel hubu pěstí, ale jako pobočník nikdy neselhal. V boji nám bude chybět…“

„Počkat.“ Černokněžník se rychle otočil a s ještě stále zářícím Krutomorem v dlani vykročil k bystřině. „Pryč!“ křikl na dva muže, kteří se skláněli k Utimírově mrtvole. „Pryč od něj! Nechte ho ležet!“

Dvojice nechápavě pohlédla na černokněžníka.

Něco zašplouchalo. Muži otočili hlavy zpátky k mrtvole. Pochopili.

Utimírovým tělem zaškubaly křeče. Pobočník otevřel oči, zapřel se rukama o dno a vstal z vody. Jeho bývalí druhové zaskučeli hrůzou a rychle se škrábali zpátky na břeh.

Rogan se rozkročil u potoka a sevřel meč v obou dlaních. Plamen zahučel a naplnil bystřinu rudým třpytem. Utimír pomalu vstal, zády k vyděšeně mlčící družině. Přilba zůstala ležet ve vodě.

Pak se mrtvý otočil.

Někdo hrubě zaklel. Jiný hlas volal duchy předků. Před vytřeštěnýma očima Charvátů si Utimír nadzvedl hlavu, nepřirozeně svěšenou bradou se předtím dotýkal hrudi. Uviděli zdeformovaný krk s tmavnoucí krvavou podlitinou.

Pohled mrtvých očí se zastavil na Roganovi. Odrazilo se v nich neklidné světlo plamenné čepele.

Utimír vycenil zuby a nelidsky zahuhlal.

„Drž hubu,“ ucedil Rogan a sekl. Bleskově, tvrdě, nemilosrdně. A potom ještě jednou. A znovu. Rozkročil se nad zmítajícím se tělem a pokračoval v přesném, cílevědomém sekání.

Potok odplavoval Utimírovu krev a nesl tu zlou zvěst i mužům daleko na konci průvodu.

Černokněžník znovu letěl tmou, rychle a rovně jako šíp vystřelený nejlepším avarským lukem. Kolem něj jako modré plamínky z popela vyskakovaly duše zvířat bloudících nočním lesem. Nevšímal si jich. Hledal Goryvlada, jehož vnitřní síla hořela jako rudý požár.

Vzápětí ho zahlédl a začal k němu klesat.

»Gorjo! Tady jsem.«

»Ó, bohové. Tohle tě Dag neměl naučit!«

Dva plameny se slily do jednoho. Černokněžník uviděl vlkovýma očima. Goryvlad se otřásl, jako by mu Morana sáhla do hrudi a sevřela srdce.

»Minule jsem se mýlil. Není to jako být nabodnutý na rožni. Kdepak.

Spíš je to velký, studený rampouch. Jen místo vniknutí do těla zůstalo stejné.«

»Přestaň s tím. Co jsi vyčmuchal?«

»Přítok s čarovnou vodou, tentokrát jen hodně slabě zředěnou. Běžím proti proudu. Nemrtví tudy šli také, vlastně si podél potoka vyšlapali úhlednou pěšinu. Stoupá do kopců.«

»Vidím.«

Černokněžník skutečně viděl. Tma v půlnočním lese pod zachmuřenou oblohou byla téměř hmotná – zdálo se, že se pod ní ohýbají větve. Navíc podrost začínal dýchat mlhou. Goryvlad ale díky kouzlům viděl dobře. Když běžel, kolem něj se míhaly narudlé stíny stromů.

»Něco mi říká, že už to není daleko,« oznámil vlk a zpomalil.

»Taky to cítím. Kouzla v lese zhoustla. Půda je nasáklá tou vodou. Magie proudí dokonce i kmeny stromů.«

»Myslíš, že jsou taky nezranitelné? Že kdybychom nějaký porazili, nevyschl by a každé seknutí širočinou by znovu zarostlo?«

»Takovými nesmysly se teď nezabývej, ano? Soustřeď se. Pramen je už opravdu blízko.«

Les zřídl a nahoře se objevila o něco bledší skvrna noční oblohy. Goryvlad pro jistotu sešel ze stezky a pokračoval vlhkým porostem. Po chvíli se zastavil na kraji volného prostranství. Přikrčil se a znehybněl.

Z houstnoucí mlhy vystupovaly ledabyle zhotovené přístřešky z hrubého plátna, kůží a chvojí. Pod nimi spočívala nehybná těla. Goryvlad se zachvěl a Rogan se mu vůbec nedivil – také mu při pohledu na zlověstně tiché ležení nebylo nejlépe. Nezasvěcený pozorovatel by si zřejmě myslel, že uprostřed lesa našel podivné pohřebiště. Kdyby ale mezi zdánlivé mrtvoly vkročil, čekalo by ho nemilé překvapení.

Vlka a Rogana ale zajímalo něco jiného. Táborem protékal zurčící potok. Řinul se od rozměrného srubu, který se krčil pod skálou na druhém konci ležení.

»To je ono, Gorjo. Tam bude zázračný pramen. Zkus se dostat blíž.«

Vlk se opatrně kradl houštím kolem tábora. Našlapoval měkce, a navzdory svým rozměrům a váze nenadělal víc hluku než myš. Když se zastavil na kraji lesa několik kroků od stavby, rozeznal řezby a malby na trámech, lebky divokých turů na rozích srubu, několik dřevěných model okolo a spousty chrastících návazů a amuletů pod převislou střechou.

»Svatyně,« konstatoval Goryvlad.

»Očividně. Kterému bohu je ale zasvěcená? Ty obrazce a črty mi nic neříkají.«

»Ani mně… Hej, slyšíš to?« zastříhal vlk ušima.

»Samozřejmě.«

Ze srubu se ozývalo zpěvavé zaklínání. Slovům sice nerozuměli, ale po chvilce pozorného naslouchání rozeznali tři hlasy.

»To jsou ti vědmáci, co mi vyprášili kožich v Hrutově,« odhalil Goryvlad tesáky. *»Zřejmě právě oživují pobité Charváty.«*

Rogan se vlkovýma očima díval na chvějivé světlo, které se prodíralo škvírami. *»Cítíš tu magii, Gorjo? Je stejná jako kouzla ve vodě. Hodně mocná. Možná až příliš mocná na to, aby ji dokázali rozdmýchat tři žrecové z lesa.«*

»Kam tím míříš?«

»Tam uvnitř něco je. Něco silného. Zřídlo moci.«

»Ano, cítím ho. Je mi povědomé. Jako bych byl zase doma, u Černobohovy mohyly v Lese věčnosti. Hm. A co když… bohové!«

»Ano, napadlo mě to samé.«

»Trhlina? Ale jak…«

Temnotou proniklo sílící světlo.

»Co je zase tohle?« zvedl Goryvlad čenich.

Ze střechy svatyně vyčníval komín z proutí olepeného hlínou. Kouř, který z něj stoupal, prosvětlila kmitavá záře – jako kdyby uvnitř hodili do ohně náruč suchého chrastí. Jenže příčina byla jiná.

Z komína se něco vyplazilo a okolí svatyně a tábor nemrtvých zalilo jasné světlo. Rogan rozeznal živou, myslící bytost. Měla však podobu živého plamene. Zvláštně zaskřehotala, odrazila se od komína a zakroužila kolem svatyně. Táhla za sebou ohnivý ocas. Kolem Goryvlada zakroužily stíny.

»Zpátky, Gorjo! Schovej se!«

»Klid, bráško. Neviděl mě.« Vlk opatrně couval do křoví. Náhle se o něco otřel ohonem.

O něco, co tam předtím nebylo.

»Za tebou, Gorjo!«

Vlk se bleskově otočil a vycenil tesáky.

Nad ním se skláněl Milislav, vládce Hrutova.

»To mě podrž!«

Rogan znovu klečel na kraji charvátského tábora a kolem něj pohasínaly rudé plameny. Zakymácel se, a kdyby nedržel rukojeť Krutomoru zabodnutého do země, zřejmě by se sesunul na zem. Přenos vědomí ho strašlivě vyčerpal.

Chvíli lapal po dechu a tišil rozbušené srdce. Potom pomalu vstal. Meč potemněl.

Tábor halila studená, mokrá tma. Z lesa se plazila mlha. Ohně nerozdělali, světlo by bylo v lese vidět na hony daleko. Ze stejného důvodu ani nespálili ostatky zubra a Utimíra, jen je odtáhli do lesa a zatížili balvany. Později, až se budou vracet – *pokud* se vrátí – je odevzdají očistným plamenům.

Rogan prošel jako duch mezi těly zachumlanými do plášťů a koňským potem páchnoucích přikrývek. Mezi kořeny starého dubu ze spánku oddechoval Zubřivoj. Černokněžník se k němu sklonil. Velmož se probral, vyvalil oči na černý přízrak a sáhl po meči.

„To jsem já," chytil ho Rogan za zápěstí.

„Černý. U bohů. Co se děje?"

„Goryvlad našel pramen. A u něj svatyni a tábor nemrtvých. Není odsud daleko. Zítra zahájíme útok."

„Svatyni, říkáš?" zvedl se kníže do sedu. „V životě jsem neslyšel, že by v Hrutovském lese stála nějaká svatyně." Jeho hlas přešel do vrčení. „A tahle taky brzo zmizí. Vypálím ji do základů."

„S tím ti rád pomůžu. Nebude to ale snadné. Má nebezpečného strážce."

„Kromě nemrtvých čarodějů?"

„Ano."

„Mluv."

„Pták Ohnivák."

Zubřivoj se na černokněžníka podíval jako na blázna. „To je nějaký vtip?"

„Kéž by. Ale viděl jsem ho na vlastní… hm, přesněji na Goryvladovy oči. Křídla, drápy, ocas – všechno stvořené z plamenů. Určitě ho vyvolali ti tři čarodějové. Čas od času vyletí ze svatyně a zakrouží nad lesem. Jiné hlídky ani nepotřebují."

„Pták Ohnivák, který střeží pramen živé vody?" zopakoval Zubřivoj nevěřícně. „Asi ještě spím a tohle se mi zdá."

„Mám ještě jednu novinku."

„Jakou?" zachmuřil se velmož.

„Nebudeš tomu věřit, ale dobrou."

„Milislave!“

„Otče!“

Kníže a jeho prvorozený si padli do náruče a dlouhou chvíli setrvali v pevném objetí. Když se Zubřivoj odtáhl na vzdálenost paží, oči měl vlhké. „Můj chlapče. Byl jsem přesvědčený, že jsi zahynul a jestli se ještě někdy setkáme, už mě nepoznáš a budu proti tobě muset pozvednout meč.“

„Jak vidíš, jsem živý a nezakletý.“

„Jak jsi unikl?“

„S pomocí bohů. V jistou chvíli jsem pochopil, že je po všem a nemá smysl zemřít tam zároveň s ostatními. Probil jsem se ke stájím, skočil na koně a jel pryč. Když se ta ohavná horda vydala zpátky do lesa, opatrně jsem ji sledoval.“

„Díky všem bohům! Až se vrátíme do Charvátic, utopím modly Peruna, Velese a Živy v krvi obětovaných býků!“

Černokněžník položil knížeti ruku na rameno. „Neztrácejme čas.“

Zubřivoj se rozhlédl a přikývl. Do ponurého lesa se skrz hustou mlhu namáhavě prodíralo kalné světlo úsvitu. Charváti viděli nanejvýš na pár kroků. Připadali si jako duchové, kteří zabloudili na pomezí pozemského světa a záhrobí a marně hledají cestu tam nebo zpátky.

„Mlha je na naší straně,“ řekl černokněžník. „Měli bychom vyrazit, než se zvedne.“

„Jaký máte plán?“ zeptal se Milislav. „Ty chodící mršiny není možné zabít. Navíc své řady rozšířily o padlé z Hrutova, takže jich je víc než našich bojovníků.“

„To všechno víme, kněžici,“ přikývl Rogan. „Ale můžeme je porazit.“

„Jak?“

„Zastavíme proud kouzel, který je drží při životě. Musím se dostat do svatyně a zjistit, odkud se živá voda bere. Věřím, že pak budu moci vytrhnout jejich zmatené duše z těl a vrátit je, kam patří.“

„Svatyně je dobře střežená. Nemrtví, vědmáci, ta ohnivá potvora, která tě okamžitě promění ve škvarek...“

„V tom je podstata našeho plánu,“ plácl ho Zubřivoj po rameni. Synův návrat mu vrátil odhodlání, vlil mu sílu do žil. „Odlákáme tu sebranku od svatyně, aby se černokněžník dostal k prameni.“

„Chápu. Rychlý útok a ještě rychlejší ústup."

„Ti lidožraví mamlasové nám určitě půjdou po krku. Rozptýlíme se po lese a odlákáme je co nejdál od hnízda. A nakolik to bude možné, vyhneme se přímému střetu."

„Mlha nám pomůže ukrýt se. Opravdu nám ji seslali bohové. Hm. To není špatný plán. Ale napadá mě, jak bychom ho mohli ještě vylepšit."

„Mluv," přikývl Rogan.

Milislav se na něj podíval. „Můžeme proti nemrtvým použít jejich vlastní zbraň."

Černokněžník se zamračil. „Vím, co chceš navrhnout. Ne, to je vyloučeno."

„Proč? Voda přece dává nezranitelnost."

„To je pravda," připojil se Zubřivoj. „Proč jsi nám vlastně zakázal pít z potoka?"

Rogan oběma věnoval temný pohled. „Nejsou to dobrá kouzla. Když dáte svým mužům nezranitelnost, přestanou se v boji chovat opatrně. Ztratí pud sebezáchovy a klidně se nechají rozsekat. Jsem přesvědčený, že když pramen zastavím, magické účinky vody zruším."

„I zpětně?" zeptal se Milislav.

„Musíme s tím počítat. Všichni mrtví skutečně zemřou a všem, které voda uzdravila, se otevřou rány. Ty lehčí i ty smrtelné."

„Takže bychom nakonec měli mnohem větší ztráty," svěsil Zubřivoj ramena.

„Jenže já jsem z potoka pil také," řekl Milislav bezbarvým hlasem.

Podívali se na něj.

„Vím, že jsi tu vodu pil," přitakal Rogan chladně. „Cítím z tebe kouzla. Ale nemáš se čeho bát, pokud jsi jí jen uhasil žízeň. Jestli ti magie nezacelila velkou ránu..."

„Ne."

„Tak ti nic nehrozí. Ale každopádně na sebe dávej pozor. Vyvaruj se zranění. Jejich zhojení je pominutelné."

„Měli bychom vyrazit," řekl Zubřivoj a chopil se uzdy svého hřebce. „Muži jsou připraveni."

„Otče, dovol mi vést útok. Udeřím na ty pytle červů s jezdci. Ty zatím s pěšáky zaujmeš postavení v lese."

„Ne, chlapče. Nepochybuji o tvých schopnostech, ale podívej se na sebe. Jak dlouho jsi nezamhouřil oko?"

Milislav skutečně nevypadal nejčerstvěji. Obličej měl bledý, skoro

šedivý, oči bez lesku, mokré vlasy se lepily k lebce. Jen jeho řeč je utvrzovala v tom, že nepatří k hordě živých mrtvých.

„Od útoku na Hrutov," přiznal. „Ale..."

„Budeš velet pěšákům. Beztak jsem ztratil Utimíra a potřebuji někoho spolehlivého, aby velel zadním vojům."

„Dohodnuto," rozsekl Rogan netrpělivě spor a nasedl na vraníka. Z mlhy se už vynořovali Charváti, připravení na cestu a boj.

„Neměli bychom pro jistotu obětovat bohům a požádat je o vítězství?" zeptal se jeden z nich.

„Jen to ne," ohlédl se černokněžník v sedle. „Mám silné podezření, že jeden bůh má v téhle pohromě prsty. Takže by si místo žertvy a úcty zasloužil spíš přehnout přes koleno a pořádně naplácat na holou."

Rogan nechal Charváty valit oči nad takovou opovážlivostí a pobídl hřebce za ozvěnou Goryvladových myšlenek.

Modla byla vytesaná z matného černého kamene. Nevyrobil ji žádný mistr, k rozeznání ženských tvarů to chtělo pořádný kus představivosti. Místo hlavy byla nahoře nasazená lidská lebka s bezchybným chrupem.

Před kamennou modlou klečeli tři muži. Ten, který byl nejblíž, měl splývavé černé roucho z drahého cizokrajného plátna, se širokými rukávy a stříbrnou výšivkou na lemech. Zpod prošedivělého plnovousu, sahajícího až na břicho, probleskoval amulet z ryzího zlata. Ruce zručného kovotepce mu daly podobu páva, posvátného ptáka, kterého uctívali hlavně na jihu, na někdejším avarském území.

Náhle první čaroděj přerušil modlitby a zvedl hlavu.

Pak se usmál. Velmi, velmi zlověstně.

„Nastal čas, bratři."

Muži klečící dál od modly přikývli. „Přicházejí."

Vrchní čaroděj zapřel do země vyřezávané žezlo a vstal. Se sklopeným zrakem udělal pár kroků zpátky, až se ocitl mezi dvěma poskoky. Také oni vstali a narovnali ramena.

„Jsou tu brzy."

„Jsou tu tak akorát," ozval se za nimi skřípavý hlas.

Čarodějové se otočili.

Podlouhlá místnost byla rozdělená na dvě poloviny. Hustý závěs z návazů a amuletů, visící z črtami posetého trámu uprostřed, oddě-

loval svatyni od obytné části. Tam byl umístěný stůl, několik stoliček a podél stěn prostá lůžka. V otevřeném podezděném ohništi, z něhož kouř unikal širokým komínem, olizovaly plameny dno měděného kotle.

Z lavice za stolem se zvedl statný muž v plné zbroji. „Čím dříve s těmi krysami skoncujeme, tím dříve budeme moci vypadnout z tohohle špinavého lesního doupěte. Už mi to tu začíná lézt krkem."

„Moje řeč," přitakal jeden z ozbrojenců popíjejících u stolu. „Je načase vrátit se do Charvátic a užívat si pohodlí knížecího dvorce a jeho bohatých zásob."

„Žádný strach," řekl čaroděj se zlatým pávem na hrudi a překročil pomyslný práh mezi svatyní a palotou. „Pyšné Zubřivojovo hradiště bude brzy naše. Živane, jdi probudit bojovníky. Čeká je rozhodující bitva."

Vladyka si nasadil dobře kovanou přilbici z rýnských výhní a pokynul družiníkům. Půl tuctu ozbrojenců s rachotem vstalo, vzalo zbraně a zamířilo ke dveřím.

„Jděte s nimi," přikázal muž s pávem dvěma pobočníkům. „Víte, co je třeba dělat."

„A ty, ctihodný Preklane?"

„Zůstanu na stráži," pousmál se mág pod vousy. „Čekáme přece vzácného hosta. Musím ho přivítat, jak vládci Kančí hory přísluší!"

Rogan se obával zbytečně. Mlha dnes neměla v plánu se zvednout. Spíše se zdálo, že je čím dál hustší. Odpoledne už i stromy poblíž pěšiny vypadaly jako stíny z jiného světa.

Goryvlad běžel několik koňských délek před čelem průvodu. Neustále lovil pachy a propátrával les čarodějným vědomím, aby odhalil případnou past. Proto když ho Rogan zahlédl stát na stezce s naježenou srstí a neklidně švihajícím ocasem, trhl uzdou a sáhl po meči. Zubřivoj a Milislav zastavili vedle něj.

„Co je?" sykl černokněžník. Oči Krutomoru, přestože ještě spočívajícího v pochvě, začaly svítit.

Goryvlad vzhlédl do korun stromů. *»Někdo tam číhá.«*

„Nemrtví?"

»Spíš ne. Necítím jejich záhrobní smrad...«

„Tak kdo tedy?"

»Hned to zjistíme.«

Vlk se pohnul. V tu chvíli nad nimi zašustilo listí, mlha zavířila a do pěšiny se píď před černým čenichem zarazil oštěp. Goryvlad uskočil, přikrčil se a varovně zavrčel. Rogan a charvátští vojevůdci tasili meče. Koně zafrkali.

„Kampak tak rychle?“ ozvalo se z koruny stromu. „Už se nemůžete dočkat, až si s Moranou padnete do náruče?“

Černokněžník přimhouřil oči. Ten syčivý hlas znal. Hádat nemusel, protože majitel oštěpu vzápětí seskočil na pěšinu – mrštně, lehce, nelidsky pružně. Ruka potažená kůží z drobných šupin sevřela oštěp v drápy ozbrojených prstech, vytrhla zbraň z hlíny a zvedla hrot proti jezdcům.

„Do prdele, dragani!“ zakroužil Zubřivoj pohledem v mlze. „Ty šupináče nám byl Černoboh dlužný. Bez urážky, Rogane.“

Černokněžník se jen ušklíbl. Díval se na bezvlasého bojovníka. „Zdravím tě, Sebedragu. Co ty tady?“

„Co asi?“ odpověděl náčelník. „Tak nějak mě napadlo, že krveprolití v Dragoboru nenechám bez odpovědi. Sebral jsem všechny bojeschopné muže a vyrazili jsme do hlubin lesa. Nebylo těžké vystopovat hnízdo nemrtvých.“

„Kolik vás je?“

„Asi tři tucty.“

„Čelili byste velké přesile.“

„To už jsem zjistil. Co naděláš.“

„Připojte se k nám. Chystáme útok na tábor a svatyni.“

„Připojit se?“ roztáhla se ústa s ostrými zubisky do něčeho, co byla zřejmě draganská obdoba úsměvu. „Dragani a Charváti bojující bok po boku? To spíš začnou mrtví chodit znovu po zemi.“

„Ale vždyť už chodí, Sebedragu,“ připomněl Rogan. „Proto tady všichni jsme.“

„Spojenectví s dragany,“ odfrkl si Zubřivoj opovržlivě. „Neslýchaná věc.“

„Máte teď společného nepřítele,“ řekl černokněžník. „Čarodějové unášeli, zabíjeli a zase křísili Charváty i dragany bez rozdílu. Jestli chcete, zítra se vaše rody můžou zase nenávidět, ale dnes by neuškodila trocha dobré vůle.“

„Hlavně si s tím rozhodnutím musíme pohnout,“ zasyčel Sebedrag. „Moji zvědové hlásili, že smradlavci jsou na nohou a chystají se k boji. Asi vědí, že jsme nablízku.“

„Tolik k výhodám překvapivého útoku,“ odplivl si Milislav.

„Na našem plánu to nic nemění,“ namítl Rogan a sklonil zrak ke

draganskému náčelníkovi. „Chceme na ně rychle, tvrdě udeřit a potom se stáhnout a rozptýlit se po lese."

„K čemu to bude dobré?"

„K získání času. Já mezitím vniknu do svatyně a pokusím se zlomit kouzla, která drží mrtvé na nohou."

„Chápu. To zní rozumně. Mohli bychom se dohodnout. Potřebuji jen slovo Charvátů, že si v boji nebudou plést mé muže s nemrtvými."

„Já tě žádám o totéž," odvětil Zubřivoj nevrle.

„Mé slovo máš, nechť je mi Draga svědkem," udeřil Sebedrag patkou oštěpu do pěšiny.

„Přísaha na vaši šupinatou bohyni pro mě nemá žádnou váhu," zabručel vádce Charvátů.

Rogan po něm šlehl pohledem. „Na tohle nemáme čas, kníže!"

„Slib mu to, otče," přidal se i Milislav.

„Dobrá." Zubřivoj namířil hrot meče na dragana. „Dnes jsme spojenci, šupináči. Ale už zítra za úsvitu si zase vzpomenu na tvé hanebné zločiny."

„A já na tvé," vycenil Sebedrag špičáky.

„Nejdříve se toho zítřka musíme dožít," rozsekl Rogan debatu a pobídl vraníka. „Jedeme!"

Kopyta zadupala na pěšině. Zároveň se koruny stromů rozechvěly přesunem pružných stínů.

Mlha vířila.

„Nechejme tentokrát bojovat jen chcíplotiny," navrhl jeden ze Živanových pobočníků. „Už je nic nebolí. Proč bychom se do toho vůbec měli míchat?"

„Ty zbabělé žvásty si strč, víš kam." Vladyka pomalu, jako by se vyžíval ve zvuku klouzající oceli, vytáhl meč. „Co je mi po bolesti? Jsme nezranitelní, tak proč si neužít trochu zabíjení? Navíc téhle slezině velí Zubřivoj osobně. Milovaného bratrance si míním vychutnat. Rozuměli jste? Nikdo z vás se ho nedotkne. Jeho lebku rozlouskne tahle čepel!" zvedl meč.

„Už se blíží," upozornil jeden z čarodějů.

Družina ztichla. Z lesa se ozývalo zatím vzdálené, ale rychle sílící dunění.

„Připravte se," zavrčel Živan, přehodil si meč do levačky a v pravé dlani sevřel ratiště těžkého oštěpu.

Mágové pozvedli žezla a začali odříkávat zaklínadla. Mlha nepřirozeně zavířila a okolní houštiny se rozhýbaly. Odevšad se vynořovaly bledé obličeje s nehybnýma očima. Les se doslova hemžil nemrtvými.

Dunění se změnilo ve hřmění, které se roztrhalo do jednotlivých úderů kopyt.

„Jsou tady!“ štěkl Živan a s oštěpem v dlani nedočkavě vyskočil na pěšinu.

První jezdec se vynořil z mlhy jako král duchů, vojevůdce přízračné jízdy, která prý každoročně strašila mezi Moravou a Rajhradem.

Živan vykřikl a rozmáchl se.

Statný grošák se polekal a prudce uhnul.

Vladyka hodil. Síly měl díky kouzlům za dva.

Hrot oštěpu zasáhl koně mezi přední nohy a vnikl hluboko do hrudi. Zvíře se s ohlušujícím řičením zřítilo na kraj stezky. Jezdec se skutálel do houští.

Živan nelidsky zavyl, přehodil si meč do pravačky a vyrazil vstříc druhému jezdci.

Odpovědí na vladykův bojový pokřik byly mumlavé hlasy z lesa. Z mokrého porostu se vyvalily houfy nemrtvých a přehradily jízdě cestu. Koně několik pěšáků tvrdě srazili na zem, ale v tupé neústupné mase museli beztak zpomalit a nakonec zastavit. Zvířata zakopávala a padala. Nemrtví strhávali jezdce ze sedel. Zpočátku sebevědomý charvátský útok se rozpadl do několika menších zmatených hloučků.

Past scvakla čelisti. Tak rázně, že ukousla kořisti hlavu.

Prvním skoleným jezdcem totiž nebyl nikdo jiný než Zubřivoj.

»Už to vypuklo,« ohlédl se Goryvlad. *»Něco mi říká, že se to nevyvíjí v náš prospěch!«*

„Tak nezdržuj,“ uťal Rogan a proběhl kolem vlka. Luk a šípy nechal na vraníkově sedle, jeho jedinými zbraněmi byl dlouhý lovecký nůž a Krutomor poskakující v pochvě na zádech. „Rychle!“

Robustní šelma si odfrkla a vyrazila za černokněžníkem. Dvě černé, ale jinak nepodobné postavy zmizely v mlze převalující se mezi rozkývanými větvemi.

Zubřivoj lapal po dechu a šátral v mechu a listí po upadlém meči. Nad ním se přelévala sílící válečná vřava, s rachotem se srážely zbraně, ržáli koně. Velmož zachytil stříbrný záblesk a sevřel v dlani povědomou rukojeť. Se sténáním přecházejícím do odhodlaného vrčení se zvedl. Naštěstí si při pádu nic nezlomil.

„To je dobře, že jsi v pořádku," řekl někdo za ním. „Už jsem se bál, že tě budu muset zabít na kolenou."

Kníže se rychle otočil a prudce švihl mečem.

Živan ho s pohrdavým smíchem odrazil.

Preklan se usmíval na modlu černé bohyně, jako by si navzájem četli myšlenky a ona rozuměla tomu, proč je tak dobře naladěný, přestože sem zvenčí doléhaly zvuky kruté bitvy.

Mág si sundal z krku řemínek, rozuzloval ho a stáhl z něj zlatého páva. Amulet hodil do ohniště, které před chvílí rozdmýchal. Plameny vyskočily ještě výš, jako by páv nebyl ze zlata, ale z něčeho hořlavého.

„Teď se předveď, černokněžníku," zašklebil se Preklan. „Jsem zvědavý, zda tě Černoboh něco naučil. Jestli pověsti, které tě předcházejí, nejsou jen nafouknuté báchorky."

Oheň hučel čím dál hlasitěji, z komína znělo zvláštní skučení. Zdálo se, že plameny ožily a snaží se získat tvar.

„Pomoc!"

Milislav se šupinatého bojovníka, který sáh před ním seskočil ze stromu, polekal a div mu nerozpoltil lebku.

„Co je?" zavrčel zpoza pozvednutého štítu. „Mluv!"

„Nastražili past," kmital dragan hadím jazykem. „Jízda v ní uvázla jako v bahně. Váš plán selhal, Charváte! Zálohy musí zaútočit hned, jinak první voj zahyne do posledního muže!"

Kněžic zaváhal jen na okamžik. Potom se otočil ke stínům přikrčeným v porostu. „Slyšeli jste, chlapi? Do zbraně!"

V mlze zařinčelo železo. Pěšáci si až dosud připadali odstrčení, jako by tady byli navíc a jejich zbraně nikdo nepotřeboval. Teď ale mohli zasáhnout, dokonce se stát závažím na vahách vítězství.

„Za mnou!" mávl Milislav mečem.

Mezi stromy prolétlo odhodlané hučení.

Zubřivoj bušil do Živana veškerou svou nemalou silou, brzy ale získal dojem, že útočí na tvrdý, neústupný balvan. Jen s tím rozdílem, že se mu ten balvan chechtal do očí a oplácel údery meče s razancí, která otřásala velmožovými kostmi.

Okolo se přelévala bitva. Charváti a dragani se možná útočníkům vyrovnali počtem, ale určitě ne silou. Navíc neexistovalo zranění, které by huhlající a slintající nemrtvé zastavilo. Dokonce i useknuté hnáty znovu přirůstaly k černě krvácejícím pahýlům.

Uprostřed smršti řinčící oceli a jisker náhle knížecí meč zasáhl Živana mezi rameno a krk. Vystříkla krev, zraněný vladyka zavrávoral a Zubřivoj toho bleskově využil – obouruč ho sekl přes břicho. Živan se zapotácel a narazil zády do kmene starého buku. Levačku si tiskl k rozseknutému pancíři z vařené kůže. Skrz prsty se nedočkavě draly kluzké smyčky střev.

„Doufám, že to bolí," vycenil Zubřivoj zuby a zvedl meč k poslednímu úderu.

Živan mu úšklebek vrátil. Velmož uviděl, že krvácení na krku ustalo. Svaly na ruce svírající meč se zavlnily.

„Jistěže to bolí..." zasyčel věrolomník.

Kníže ťal směrem na vladykovu hlavu. Ostří ale odseklo jen kus kůry nad Živanovým temenem. Přikrčený vladyka uskočil stranou a z půlobratu sekl. Jeho čepel sice odrazily ocelové šupiny pancíře, ale úder přesto vyrazil charvátskému vládci dech.

„... ale zdaleka ne tolik jako tebe," zasyčel Živan a sevřel rukojeť meče oběma rukama. Rozseknuté břicho si už držet nemusel – střeva se stáhla zpátky do těla a rána zázračně srostla. „A připrav se, že to bude horší, bratranče. Mnohem horší."

Otřesený Zubřivoj pohlédl zlosynovi do očí a uvěřil mu. Vladyka se rozmáchl, aby souboj ukončil.

Nad nimi zašustilo listí, zapraskaly větve a mezi protivníky seskočila pružná postava. Prudký výpad oštěpem přinutil Živana uskočit.

„Nevadí, když se zapojím?" zasyčel Sebedrag.

Lesním bojištěm se převalil nový, silnější bojový pokřik.

Dorazil zadní voj.

Rogan a Goryvlad se z houští dívali na svatyni a propátrávali všechno kolem obyčejnými i čarodějnými smysly. Z dálky sem doléhaly ozvěny bojového lomozu a křiku. Jinak slyšeli jen zurčení potoka vytékajícího zpod roubené stěny.

»Mrtvo jako na starém mohylovém poli,« usoudil Goryvlad a vyklouzl z mlází.

Rogan klidu ani za mák nedůvěřoval, ale na váhavé postávání teď nebyl čas.

Běželi po mírném kamenitém svahu ke svatyni. Asi v polovině cesty se Goryvlad náhle zastavil. Rogan do něj skoro narazil.

„Co je?“

Vlk se nahrbil. *»Něco jsem ucítil. Uvnitř. Přísahám, že to tam před chvílí nebylo. Jako by to najednou ožilo.«*

Černokněžník sáhl nad pravé rameno a sevřel rukojeť meče. „Nevěřil jsem, že to tady nechají nehlídané.“

Ve srubu to zahučelo a z komína vytryskla ohnivá záře. Vlk a čaroděj zvedli hlavy. Světlo následoval samotný plamen – hustou mlhu rozřízla kroužící ostří jasu.

»Mor a cholera! Zpátky do lesa!«

„Ne!“ Rogan trhnutím obnažil Krutomor. „Do svatyně!“

Vyrazili mezi balvany ke srubu. Živý plamen se vznesl a zakroužil nad střechou. Uviděli široce roztažená ohnivá křídla a dlouhý ocas, z něhož sršely drobné plameny.

»Do prdele, to je vážně Ohnivák!«

„Upaluj!“

Vlk dorazil ke svatyni dřív, skočil a předními tlapami udeřil do vrat. Rozletěly se dokořán.

Ohnivý pták zaútočil jako jestřáb na hraboše. Černokněžník se vrhl na zem. Útočník nad ním proletěl tak těsně, že Roganův zátylek olízl žhavý jazyk a v žáru se mu zkroutily konečky vlasů. Nevšímal si toho, vyskočil jako rys a běžel dál. Ohnivák udělal v mlze otočku a střemhlav se vrhl do nového útoku.

»Rychle, bráško!«

Rogan viděl, jak kolem něj sílí ohnivé světlo, ale ani se neohlédl. Vyběhl po třech kamenných schodech, odrazil se od dřevěného ochozu před vchodem a dlouhým skokem se ocitl ve svatyni. Goryvlad byl připravený, postavil se na zadní tlapy a úderem předních tlap vrata rázně zabouchl. Zároveň je zatížil svou nemalou váhou.

Bytost se o dveře rozbila jako hrnec hořícího oleje. Škvírami

vletěly dovnitř plamenné jazyky a sežehly Goryvladovi srst na hřbetě. Zakňučel.

»Aby to trefil šlak!«

Rogan rychle vstal. „Podívej se na tohle."

Dýmem zahalený vlk se ohlédl. Černokněžník zachmuřeně hleděl na opačný konec dlouhé paloty. Spatřil zdroj namodralého svitu, který chvějivým mihotáním zalil nitro srubu.

»No jasně. Mohlo nás to napadnout.«

Zubřivoj a Sebedrag společně útočili na Živana. Počínali si jako dávní spolubojovníci, kteří už bok po boku prošli nejedním válečným tažením. Charvát neúnavně mával mečem, draganův oštěp dorážel jako žihadlo rozzuřené vosy.

„Na víc se nezmůžete, hnidy?" posmíval se jim bývalý vládce Hrutova a snadno odrážel střídavé výpady. Občas se jim podařilo zasáhnout ho, ale nevěnoval bleskově se hojícím škrábancům příliš pozornosti.

V divokém souboji se prosekávali houštinami, zakopávali o kořeny a ostružiní, vráželi zády do stromů. Ustupující Živan vyšel na pěšinu, vládci kmenů ho následovali. Z boku do nich narazila mela charvátských jezdců a běsnících nemrtvých. Všechno kolem pohltil zmatek, ohlušující řev a řinčení železa.

Milislav usekl jednomu z nemrtvých hlavu, štítem srazil na zem tělo mávající rukama a s bojovým pokřikem běžel dál. Za ním se hrnuli charvátští pěšáci.

Přímo před kněžicem se z mlhy vynořila neozbrojená postava ve splývavém rouchu. Milislavovi se hlas zasekl v krku. Poznal jednoho z vědmáků. Rozmáchl se mečem, ale čaroděj byl rychlý jako zmije – jeho žezlo tvrdě dopadlo na kněžicův štít. Zařinčelo to, jako by vyřezávaná hůl byla z oceli. Milislavovi se zatmělo před očima. Náhlá slabost mu podrazila nohy. Klesl na kolena a musel natáhnout ruku, aby se jak široký, tak dlouhý nesvalil na zem.

Čaroděj pozvedl žezlo ke druhému, smrtícímu úderu, ale jeden z pěšáků přibíhajících za Milislavem mu vrazil do hrudi oštěp. Mág

zachrčel a hůl mu vyklouzla z prstů. Kněžic se nadzvedl, potřásl hlavou a prudce sekl pod spodním okrajem štítu.

Čaroděj se skučením padl na zem, nohy přeseknuté v kolenou. Stihl se ještě nadzvednout a vrhnout na Milislava nenávistný pohled.

Pak mu sekera dalšího Charváta rozčísla čelo.

Zubřivoj uprostřed divoké vřavy náhle zjistil, že místo Živana čelí muži s povědomým obličejem. Musel být členem hrutovské posádky. Nemrtvý si ale na knížete očividně nevzpomínal, a i kdyby ano, nezáleželo mu na tom. Lačnil jen po jeho krvi. Meč a sekera se znovu srazily. Nemrtvý se zapotácel. Zubřivoj toho využil a jediným máchnutím usekl temeno plesnivé hlavy. V hněvivém triumfu vykřikl.

Vzápětí se však jeho hlas zlomil do sípavého lapání po dechu. Bok mu proklála strašlivá bolest. Sklonil zrak a uviděl čepel meče nořící se do těla. Chladné železo mu prošlo vnitřnostmi a vynořilo se pod žebry na opačné straně. Zubřivoj vzhlédl. Meč svírala Živanova ruka. Velmož z posledních sil mávl mečem.

Úderu už ale scházel důraz. Živan ho vykryl levým předloktím a nechal ostří skřípavě sklouznout po kostech předloktí.

Potom rázně vyškubl meč z rány a srazil mohutně krvácejícího Zubřivoje na zem.

Milislav, který se právě v tu chvíli vynořil ze zvířené mlhy, vykřikl. Nešťastně a pomstychtivě zároveň. A pak zaútočil.

Čepel, od hrotu po záštitu vlhká od knížecí krve, zkřížila jeho meči cestu.

»Rychle, Ohnivák se může vrátit!«

Rogan a Goryvlad přeběhli do zadní části svatyně, k černé modle s lebkou místo hlavy. Stěnu za ní tvořila skála, pod níž se srub krčil. Ze skály tryskal pramen. Alespoň to tak na první pohled vypadalo.

Ve skutečnosti voda proudila z mihotavého, modře se třpytícího úkazu těsně před skálou. Vzduch se tam zvláštně vlnil a občas se zdálo, že se prostor trhá a místo hrbolaté skály je vidět široký prostor, nad nímž se tyčí obrovitánské stromy.

»Trhlina do Návu,« zavětřil Goryvlad. *»A ta voda…«*

„Pochází z Řeky duší, v níž ožívají duchové mrtvých. Proto vrací život nebožtíkům.“ Rogan se mračil, až z něj šel strach. „Musíme průchod uzavřít.“

»Na tohle naše schopnosti nestačí, bráško. Musíš přejít na druhou stranu.«

„A potom?“

»Přítomnost smrtelníka v Lese věčnosti způsobí velký výkyv síly. Hned se objeví někdo ze strážců Návu. Ohňooký, Rohatý, možná sama Černovlasá.«

„Morana nám sotva pomůže. Rozhlédni se kolem sebe. Ti parchanti ji tady uctívali. Musela o trhlině a unikající vodě vědět.“

»Však ty už víš, jak na ni.« Goryvlad se ohlédl. Plameny v ohništi zahučely, jako by do nich někdo foukl. *»Hlavně už jdi. Ohnivák se vrací. Pokusím se ho odlákat.«*

Vlk bez rozloučení vyrazil ke dveřím. Rogan se za ním neohlédl. Ponořil zrak do neklidně světélkujícího úkazu. Krutomor svíral oboruč, čepel namířenou před sebe. Meč zazářil. Stejné démonické světlo vytrysklo z černokněžníkových očí. Udělal první krok. Zašplouchala voda odtékající žlábkem v podlaze.

Meč se ponořil do trhliny. Modré světlo zapulzovalo. Rogan se zhluboka nadechl, sklonil hlavu jako před nízkým překladem dveří a překročil práh mezi světem lidí a bohů.

Goryvlad se u dveří krátce ohlédl. Vysoká černá postava lemovaná rudou září zmizela v mihotavé modři nad pramenem.

V komíně to znovu zahučelo a z ústí nad ohništěm vletěl do svatyně živý plamen. Odrazil se od žároviště, až se uhlíky rozprskly, a vzlétl ke krovu, kde přistál na jednom z trámů. Roztáhl planoucí křídla a vydal zvláštní skřek.

Goryvlad dál neváhal. Čenichem pootevřel vrata a vyběhl do venkovního šera.

Ohnivák se spustil z hřadu. Jeho drápy zanechaly ve dřevě černé doutnající stopy.

„Ústup!“ křičel Milislav, zatímco odrážel Živanovy výpady. „Utíkejte! Schovejte se v lese!“

„Neplýtvej dechem, knížátko,“ procedil vladyka skrz zuby. Těžký francký meč, jimiž Karlova rytířská jízda obvykle drtila saské, avarské a slovanské pohany, už byl zubatý jako pila, ale pořád s neúprosnou

silou bušil do Milislavova štítu. Rozsekané kování se kroutilo a hrozilo, že dubový kruh každou chvíli praskne.

Boj se nevyvíjel dobře. Charvátských i draganských bojovníků ubývalo, zatímco šiky nepřátel vůbec neprořídly. I bez kněžicova rozkazu se muži z Charvátic a Dragoboru obraceli na útěk a hledali spásu v houstnoucím večerním šeru.

Couvající Milislav zakopl o chuchvalec plazivého trní a zapotácel se. Živan blýskl očima a obouruč, vší silou sekl. Čepel zajiskřila na otlučené železné puklici uprostřed kněžicova štítu.

A praskla. Ulomené ostří odletělo stranou.

Vladyka se zuřivou kletbou pohlédl na pahýl zbraně.

Milislav se narovnal.

„A teď, Živane," zašklebil se hnusně a rozmáchl se mečem, „z tebe konečně udělám Mrtvana."

Rogan stál v mělké vodě na břehu Řeky duší a díval se na mohutnou temnou siluetu Veledubu. Tyčila se vysoko nad koruny už tak obrovských stromů. Ten pohled se mu nenaskytl poprvé, ale přesto mu znovu vyrazil dech.

Vlasy na zátylku se mu zježily.

Otočil se v poslední chvíli. Preklan právě seskočil z velkého balvanu na břehu, čarodějné žezlo nad hlavou, černý háv rozevlátý.

Černokněžník uskočil stranou a švihl Krutomorem. Vyšlehly plameny. Žezlo a meč se srazily. Hůl se rozprskla do roje kouřících úlomků. Rogan včas odvrátil obličej, útočníkovi vletěly třísky přímo do očí.

S jekotem se zhroutil na mělčinu. Voda mu vystříkla do obličeje a opláchla čerstvou krev.

Černokněžník došel k protivníkovi. Preklan se zvedl na všechny čtyři a se skučením si vytrhával třísky z tváří. Rogan ho kopnutím obrátil na záda jako přerostlého švába. Pak se nad ním rozkročil, obrátil Krutomor hrotem k zemi a rozmáchl se.

„Počkej…"

Nepočkal. Bodl. Plamenná čepel připíchla vědmáka skrz břicho ke dnu mělčiny. Řev se změnil v bublavé chroptění.

Vládce Krvavého ohně nalehl na meč a vrazil ho ještě hlouběji. Obličej měl chladný, krutý, podobný kožené masce, jakou používali žrecové při pohřebních tryznách. Jen z očí mu šlehaly plameny.

„A teď," procedil skrz zuby a otočil mečem v ráně, „je čas na malý výslech."

Goryvlad běžel tak rychle, jak jen dokázal. Přeskakoval padlé stromy, rozrážel houštiny, rozhrnoval kapradí a lopuchy. Syčící Ohnivák se snášel čím dál níž. Jeho plamenné perutě vířily mlhu a sekaly větve jako železné čepele. Na kmenech stromů nechávaly černé šmouhy.

Ohnivé světlo se třpytilo v kapkách všudypřítomné vlhkosti.

„Byla to... náhoda," vysoukal ze sebe Preklan. „Při jednom obřadu... na počest Morany. Vyvolávali jsme duše mrtvých... a najednou... se prostor otevřel. Ta voda..."

„Co jsi vlastně zač, ničemo?" vrčel na něj Rogan. „Odkud jsi se svými poskoky přitáhl?"

„Z Hostihradu... Mojmír nás vyštval... poklonil se kříži... a všechny žrece a zaklínače..."

„Tak jste si našli útočiště v Hrutovském lese a mysleli si, že špinavými kouzly ovládnete Trstenickou cestu." Černokněžník znovu otočil Krutomorem v ráně. Čaroděj zaskučel. Krev mu potřísnila vousy a tváře.

„Už ho nech být," přikázal někdo za Roganem. „Oddaně mi obětoval. Nebudu se dívat, jak ho mučíš."

Černokněžník se ohlédl.

„Morano," odpověděl nevlídně. „Doufal jsem, že se zde objevíš právě ty."

„Ústup! Ústup! Schovejte se!"

Sebedrag zatínal drápy do vrásčité kůry a obratně jako kočka šplhal do koruny statného buku. Pod ním, v mlze a šeru, šustily houštiny běžícími uprchlíky a jejich nenasytnými pronásledovateli.

„Na stromy!" volal na zbytky draganské družiny. „Do korun za námi nevylezou!"

Nemrtví ho slyšeli také a rychle se seběhli kolem stromu. Chňapali po vladykovi jako psi po veverčím ocasu. Sebedrag se vytáhl o ně-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Bohyně a přízraky**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.